

TẬP SAN NHỜ MẸ ĐẾN VỚI CHÚA – THÁNG 7 & 8/2016
GIÁO ĐIỂM LÒNG THƯƠNG XÓT



THƯ GỎI HAI THÁNH PHÊRÔ VÀ PHAOLÔ TÔNG ĐỒ

Lm. Giuse Trần Đình Long



Kính thưa hai thánh
tông đồ Phêrô và Phaolô,

Con viết thư gửi cho hai thánh vì cả hai vị được giáo hội mừng kính trọng thể trong cùng một ngày 29-06 hàng năm, và nhất là vì con vô cùng yêu mến và cảm phục cả hai thánh như nhau, “mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười”!

Hai thánh đều là tông đồ lớn của Chúa Giêsu. Một vị được Đức Giêsu đặt làm đá tảng và làm tông đồ đầu tiên của Hội Thánh. Một vị được chính Đức Giêsu sai đi làm tông đồ rao giảng Tin Mừng cứu độ cho chư dân, nghĩa là cho các dân không thuộc Do Thái. Cả hai vị đã làm được việc lạ lùng giống như Đức Kitô: chữa người đau ốm bệnh tật, trừ quỷ, trừ tà, cho người chết sống lại, và cuối cùng cả hai đã chết vì trung thành với đạo Chúa Kitô.

Hôm nay con viết thư này bày tỏ lòng cảm phục, tuyên dương lòng dũng cảm và tinh thần phục vụ của hai thánh. Xin cầu bầu cho con để trong cuộc sống dâng hiến muôn vàn khó khăn này được luôn tín thác vào lòng Chúa thương xót, dẫn thân loan truyền và làm chứng cho lòng Chúa thương xót đến hơi thở cuối cùng hầu được hưởng phúc như các ngài đời sau.

Nếu chỉ mừng lễ hai thánh với tấm lòng chân thành như thế thì thật phải lẽ, nhưng thật sự chưa đủ, vì còn những sự lớn lao hơn thế nữa bội phần. Chắc chắn hai thánh chẳng muốn chúng con mừng lễ với kèn trống, cờ quạt, rước sách tung bùng, trình trọng nặng phần nghi lễ hình thức, rồi kết thúc bằng tiệc tùng linh đình thịnh soạn

với những bó hoa đắt tiền, những món quà to đùng, những bài diễn văn sáo rỗng, những tràng pháo tay theo phong trào. Cuối cùng no say rồi đường ai nấy đi, nhà ai nấy về, hẹn sang năm... đến hẹn lại lên, mừng bốn mạng lớn hơn năm trước! Trước ngày lễ, con có dành chút lắng đọng chuẩn bị tâm hồn mình mừng lễ, hay chỉ dành thời gian lo quà cáp tiệc tùng? Khi mừng lễ, con có học được điều gì từ cuộc sống của vị thánh bốn mạng không? Sau buổi lễ, có còn đọng lại trong con chút gì thiêng liêng không? Con có được bổ dưỡng đời sống tâm linh chút nào không, hay chỉ có thuần bổ dưỡng thân xác như lễ hội của thế gian?

Nói ra thì tội lắm hai vị thánh kính yêu của con ơi. Lễ bốn mạng mà kẻ lo người mừng, có lạ không chứ! Người trên được biểu xén rất nhiều quà mừng **“quan thầy”**, nhiều đến độ không biết để đâu cho hết, không còn chỗ để treo, không biết đem đi đâu, **“bỏ thì thương,**

vương thì tội”. Kẻ dưới phải lo tìm những món quà cho có ý nghĩa, có giá trị, không ‘đụng hàng’! Dù nghèo mấy cũng phải mua quà cho cân xứng, coi cho được, chả lẽ! Kẻ dưới cố gắng tìm cách sao cho người trên nhận ra món quà của mình. Những lẵng hoa mắc tiền to đùng ấy sau buổi lễ cũng bỏ thùng rác thôi, nếu **“quy ra thóc”** cũng giúp được khối gia đình nghèo có miếng cơm ăn đỡ đói. Rồi đến phần tiệc tùng, ai mời, ai không, cũng phức tạp vô cùng!

Sao người trên không mừng kẻ dưới mà chỉ có kẻ dưới phải đi mừng người trên thôi? Chúa Giêsu nói: *“Ai muốn làm đầu thì hầu thiên hạ”* cơ mà! Trong những buổi lễ mừng đó thì ai hầu ai? Hai thánh có buồn khi thấy con cái mình còn nặng vòng tục lụy như vậy không ạ? Không chừng bây giờ thánh Phaolô lại phải đau lòng ứa lệ mà nói lại vì *“có nhiều người sống đối nghịch với thập giá Đức Kitô: chung cục là họ sẽ phải hư vong.*

Chúa họ thờ là cái bụng, và cái họ lấy làm vinh quang lại là cái đáng hổ thẹn. Họ là những người chỉ nghĩ đến những sự thế gian” (Pl 4,18-19).

Khi tự hỏi mình như thế, con xin hai thánh tông đồ khẩn cầu Thiên Chúa ban cho kẻ phạm phôi tục tử như con được Thần Khí Đức Kitô Phục Sinh đổi mới cách suy nghĩ, cách nhìn, và cách thức mừng lễ sáo mòn theo kiểu thế gian từ trước đến giờ. Xin cho con mừng lễ trong sự hân hoan của Thánh Thần xuất phát từ cõi lòng, vì đó là dịp để ca ngợi Đức Giêsu Kitô, Đấng đầy quyền năng và giàu lòng thương xót, đã làm những sự lạ lùng nơi hai thánh cũng như nơi những kẻ Ngài thương xót hôm nay.

Hai thánh tông đồ kính mến,

Trước khi là thánh, có phải hai vị cũng là các người tội lỗi, yếu đuối, chấp choạng trên con đường đức tin như mỗi người chúng con hôm nay không?

Với thánh Phêrô, theo con mắt phàm nhân mà nhìn việc Đức Giêsu chọn ngài làm người kế vị thì người ta có thể cho là Chúa đã... chọn lầm! Quả là như thế, vì cho đến khi Chúa từ cõi chết sống lại thì cuộc đời ngài có khá nhiều lầm lỗi.

Tuy nhiên, Đức Giêsu đã biết Phêrô hơn chính Phêrô biết mình: “Trước khi Ta nặn ngươi trong lòng mẹ, Ta đã biết ngươi”. Đức Giêsu biết mọi tư tưởng hành động của Phêrô, cả việc sau này sẽ bỏ Thầy và chối Thầy khi Thầy hoạn nạn. Lỗi cư xử này đối với người đời thì không thể chấp nhận được, vì coi như là một phản đề cần phải loại trừ.

Đức Giêsu đã không bỏ mà lại chọn Phêrô, để chịu đựng, uốn nắn, cứu chữa và làm cho Phêrô nên thánh. Đức Giêsu chọn Phêrô vì lòng thương xót Chúa dành cho ngài, thế thôi!

Với thánh Phaolô, trước mắt thế gian, ngài thuộc giới thượng lưu, trí thức, giỏi lễ luật, sùng đạo.

Phaolô còn hãnh diện vì *“giữ luật đúng như một người Pharisêu, nhiệt thành đến mức ngược đãi Hội Thánh, còn sống công chính theo lẽ luật thì chẳng ai chê trách được”* (Pl 3,5-6).

Thế nhưng, Chúa chọn Phaolô, không phải vì ngài tài đức, uyên bác, thượng lưu. Đức Giêsu đã đánh ngã những cái đó trên đường Damas và làm cho ngài mù tối luôn. Khi được Đức Giêsu mở mắt cho thì Phaolô thấy được ánh sáng mới cao vời, sung mãn là chính lòng thương xót của Chúa tuyệt diệu quá đến nỗi ông phải kêu lên : *“Cái lợi tuyệt vời là được biết Đức Giêsu Kitô Chúa tôi, mọi sự khác tôi cho là phân bón cả”*.

Trong xã hội Do Thái có hai giai cấp khác nhau, thánh Phaolô thuộc giai cấp trí thức, thánh Phêrô thuộc giai cấp lê dân. Cả hai ngài đều hăng say năng nổ, muốn dùng sức lực của mình và phương tiện của thế gian để bảo vệ Chúa mình tôn thờ, và

tiêu diệt những kẻ không theo đạo giống mình.

Nhìn qua tiểu sử của hai vị, con thấy tuy có sự khác biệt về giai cấp, về địa vị, về trí thức, nhưng trước mặt Đức Giêsu cả hai chỉ là tạo vật u tối, tội lỗi và cần được thương xót như nhau. Đức Giêsu đã cứu cả hai. Mỗi người được cứu một cách khác nhau, nhưng cả hai vị đều được chìm mình trong đại dương lòng Chúa thương xót.

Đức Giêsu không dùng một chút vốn liếng tài ba hãnh tiến nào của Phaolô để xây dựng Hội Thánh, cũng như không thấy sự dốt nát hèn kém nào của Phêrô gây trở ngại cho việc lập Hội Thánh của Ngài.

Thiên Chúa đã tỏ hiện hết mức lòng thương xót trên hai con người tội lụy như thế để tất cả nhân loại biết rằng Thiên Chúa yêu loài người chúng ta không phải vì chúng ta tốt đẹp gì, nhưng vì chúng ta khắp khẳm tội lỗi. Ôn cứu độ, ơn nhưng không là thế.

Khi trả lời câu phỏng vấn: “Jorge Bergoglio là ai ?” “Đức Thánh Cha Phanxicô đáp: “Tôi là người tội lỗi được Chúa nhìn đến”. Và Ngài tuyên bố: “Chính tôi là người tội lỗi đây, có gì lạ đâu ! Cái lạ là ở chỗ được Chúa nhìn đến, được Chúa xót thương. Và từ đó người ta tìm xem Chúa xót thương ở chỗ nào.”

Khi được Chúa cho thấy mầu nhiệm này, cùng một lúc thấy cái thực hữu tối tăm của chính bản thân mình, thánh Phaolô thốt lên: “Những kho tàng ấy, chúng tôi lại chứa đựng trong những bình sành, để chứng tỏ quyền năng phi thường phát xuất từ Thiên Chúa, chứ không phải từ chúng tôi. Chúng tôi bị dồn ép tư bề, nhưng không bị đè bẹp; hoang mang nhưng không tuyệt vọng; bị ngược đãi nhưng không bị bỏ rơi; bị quật ngã nhưng không bị tiêu diệt” (2Cr 4,7-8).

Còn Phêrô sau khi được tràn đầy Thánh Thần và cho một người que từ khi lọt

lòng mẹ ở Cửa Đẹp đền thờ được đứng lên đi lại chạy nhảy như nai, thì Phêrô đã nói với đám đông hoan hô ông rằng: “*Thưa đồng bào Israel, sao lại ngạc nhiên về điều đó, sao lại nhìn chúng tôi chăm chăm, như thể chúng tôi đã làm cho người này đi lại được, nhờ quyền năng riêng hay lòng đạo đức của chúng tôi?... Chính nhờ lòng tin vào danh Đức Giêsu; chính lòng tin Người đã ban cho anh này được khỏi hăn như thế*” (Cv 3,12-16).

Kính thưa hai vị thánh khả kính,

Theo con thấy, cái làm cho hai vị được trở thành chói sáng như hai vì sao trong vòm trời Hội Thánh, đáng được các tín hữu chiêm ngắm noi theo chính là hai vị đã biết khiêm tốn sắp mình xuống, nhận mình là hèn hạ tội lỗi, rồi mở tâm hồn ra đón nhận lòng thương xót của Thiên Chúa.

Hôm nay nhìn vào hai ngài, con phải lớn tiếng ca ngợi Đức Giêsu Kitô, Đấng

giàu lòng thương xót đã làm cho hai cục đất hèn mọn được trở thành hai vị thánh quyền năng, chói lòa vinh quang của Thiên Chúa. Chúa đã làm cho mỗi bước chân của hai vị đi đến đâu là một ơn lạ được ban ra. Bóng của hai vị rợp trên ai thì người ấy được chữa lành. Một bài giảng của Phêrô thì đoàn đoàn lũ lũ người quay về tin theo đạo Chúa. Mỗi chặng đường của Phêrô là biết bao giáo đoàn được thành lập (Cv 5,14; Cv 19,11). Cuối cùng máu của hai vị đã đổ ra làm bằng chứng cho mọi người biết Đức Giêsu đã xót thương, và làm cho hai vị nên giống Ngài như thế nào !

Trước khi trao quyền cai quản Hội Thánh, Đức Giêsu hỏi Phêrô: *“Anh em bảo Thầy là ai?” Cùng lúc đó Chúa ban Thần Khí để Phêrô có thể tuyên xưng: “Thầy là Đức Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống”* (Mt 16,15-17).

Đây là một biến cố rất quan trọng, nói lên đặc tính của Hội Thánh Đức Kitô.

Hội Thánh này không phải là một thứ tổ chức cơ cấu hội hè như các tổ chức trần gian, mà là một cộng đoàn được điều khiển bởi một quyền năng siêu phàm ở ngoài trần gian, bởi một Đấng có quyền trên sự sống và sự chết của muôn loài.

Đức Giêsu nói: *“Anh là Phêrô, nghĩa là Tảng Đá, trên tảng đá này, Thầy sẽ xây Hội Thánh của Thầy, và quyền lực tử thần sẽ không thắng được”* (Mt 16,18). Lời này không chỉ là sự vui mừng cho những kẻ tin, mà còn là án chung thẩm trên các quyền lực tối tăm đang hoành hành trong nhân loại, bằng mọi kiểu, mọi cách, dưới mọi bộ mặt, mọi lớp áo, đôi khi cả lớp áo đạo đức nữa. Đức Giêsu Con Thiên Chúa làm người, đã có mặt trong lịch sử loài người, sẽ đưa tất cả những ai tin Ngài vào trong Nước Thiên Chúa. Ngài xây dựng Hội Thánh trên đá tảng Phêrô, không quyền lực tối tăm nào phá được đá tảng ấy.

Ấy vậy mà sau khi Đức Giêsu lên trời được ít lâu, thì Phêrô bị bắt xiềng hai tay, cùm hai chân, nhốt vào ngục đá, trao cho toán lính cứ bốn tên một, canh giữ ngày đêm đợi sau lễ Vượt Qua sẽ đem ra xử tội.

Mới hoạt động được ít ngày, số phận của Phêrô đã bị rơi vào quyền lực trần gian. Tảng đá của Chúa tiêu tan từ đây chăng ? Kinh Thánh nói : *“nhưng này thiên thần Chúa hiện đến, ánh sáng rạng ngời trong ngục thất... xiềng xích tuột khỏi tay ông... họ qua đợt canh thứ nhất, rồi đợt thứ hai, thì đến cửa sắt trở ra phố, cửa ấy bỗng dựng mở ra cho họ, họ đi ra... tức thì thiên thần từ biệt ông đi mất.”* (Cv 12,6-10).

Đây là một trong muôn vàn dấu lạ, hằng quán quýt, gắn bó, bao phủ lấy Hội Thánh, từ ngày tiên khởi cho đến cánh chung, chứng tỏ việc điều khiển Hội Thánh là do Đấng Sống Lại chứ không phải do bàn tay con người. Kinh Thánh nói: *“Sau*

cuộc thương khó, Ngài cho thấy mình vẫn sống” (Cv 1,3), vẫn hoạt động trong Hội Thánh: *“Và đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế”* (Mt 28,20).

Người ta có thể giết được giáo hoàng, giám mục, linh mục, giáo dân, nhưng không thể đập bể được tảng đá Giáo Hội. Đụng vào tảng đá này, nhiều người được hoán cải, được cứu rỗi như Phaolô; nhiều kẻ trái lại bị tan tác tiêu ma như Herode, Philatô và các Hoàng đế Roma.

Hội Thánh Chúa không cần gươm giáo, quyền lực thế gian để bảo vệ. Hội Thánh Chúa được bảo vệ bằng quyền năng siêu phàm của Chúa Thánh Thần, là nguồn thương xót ban phát ơn cứu rỗi nơi lòng mến Đức Giêsu Kitô. Những ai muốn bảo vệ Hội Thánh thì phải chạy vào ẩn núp nơi lòng thương xót của Đức Giêsu và trong lửa mến Thánh Thần.

Ngày nay nếu Chúa Giêsu hiện ra với con và hỏi cùng câu hỏi với thánh

Phêrô: “Con có yêu Thầy không?” Thú thật con không biết trả lời thế nào cho ổn. Lý do là vì con đang say sưa tìm kiếm chức tước, địa vị, quyền lực. Con đang bôn ba tìm mua đất đai, xe cộ, máy móc hiện đại. Mỗi bận tâm của con là xây dựng những tòa nhà dinh thự cơ ngơi đồ sộ. Trái tim con chất chứa bằng ấy sự thế gian, còn chỗ nào cho Chúa? Thời giờ tâm trí con mãi mê lo tìm kho tàng trần gian, còn giờ đâu chăm sóc con chiên? Đầu óc con chất đầy những con số, những địa chỉ đại gia, còn chỗ đâu mà học hỏi nghiên cứu suy tư, như thế thì lấy gì ra mà giảng dạy?

Con thấy chính ĐTC Phanxicô cũng đã xin 300 giám mục dự lễ bế mạc HĐGM Ý khóa 65, trả lời không “lèo lái” câu hỏi Chúa Kitô đã đặt ra với thánh Phêrô “Con có yêu thầy không?” Mọi chủ chăn phải tự đặt cho mình câu hỏi đó bởi vì mọi mục vụ đều xây trên nền tảng **“thân mật với Chúa, sống với Chúa”**

Người kế vị thánh Phêrô lớn tiếng tuyên bố: “Chúng ta không phải là thể hiện của một cơ cấu nhưng là dấu chỉ sự hiện diện hành động của Chúa Phục sinh”. Vì thế phải có “một sự tỉnh táo” thiêng liêng, thiếu nó thì chủ chăn, trước hết là giám mục “sẽ nguội lạnh, vô tâm, quên lãng và trở thành vô cảm, bị lôi cuốn theo viễn tượng chức quyền, tiền bạc và thỏa hiệp với tinh thần thế tục. Những cái đó làm họ trở nên lười biếng, thành một thứ công chức, một nha lại của nhà nước, chỉ biết lo cho bản thân, cho tổ chức và các cơ cấu, thay vì lo cho lợi ích đích thực của dân Chúa. Làm thế họ dễ bị rơi vào tình trạng nguy hiểm như thánh Phêrô đã chối Chúa. Mặc dầu, trên hình thức họ tự xưng và rao giảng nhân danh Thiên Chúa, nhưng họ đã làm tổn thương đến sự thánh thiện của Mẹ Giáo Hội bằng cách làm cho Giáo Hội ít sinh hoa kết trái.”

Sáng thứ năm 6-3-2014, trong buổi gặp gỡ 9

giám mục phụ tá, 1000 linh mục và phó tế phục vụ trong 330 giáo xứ thuộc giáo phận Roma, suy niệm Tin Mừng thánh Mathêu về việc Chúa Giêsu chạnh lòng thương khi thấy con người mệt mỏi và kiệt lực như đoàn chiên không có mục tử chăm sóc, ĐTC Phanxicô gọi lại sứ điệp về Lòng Chúa Thương Xót mà thánh nữ Faustina truyền bá: *“Trong tư cách là các thừa tác viên của Giáo Hội, chúng ta có nhiệm vụ giữ cho sứ điệp về lòng thương xót của Chúa được luôn sinh động, nhất là trong các bài giảng, các cử chỉ và các quyết định mục vụ... Theo hình ảnh vị Mục Tử Nhân Lành, linh mục là người từ bi và thương xót, gần gũi dân chúng và phục vụ tất cả mọi người. Bất cứ ai bị thương tổn trong cuộc sống một cách nào đó, có thể tìm thấy nơi vị linh mục sự quan tâm và lắng nghe...Chúng ta có thể nghĩ Giáo Hội ngày nay như một bệnh viện đã chiến sẵn sóc những người bị thương. Và*

có bao nhiêu người bị thương vì những vấn đề vật chất, vì gương mù gương xấu, kể cả trong Giáo Hội, những người bị thương vì những ảo tưởng của trần thế”.

Hai Thánh kính mến,

Bản thân con thấy mình luôn bị cám dỗ về tiền bạc, danh vọng, chức tước. Con ham hố chức quyền lắm. Con khao khát có được một địa vị nào lắm. Con hãnh diện vì mình quen biết những đáng bậc tai mắt vị vọng lắm. Chính vì thế con giết mình khi ĐTC Phanxicô đã nhắc các giám mục và linh mục phải cẩn thận tránh xa cám dỗ về sự tìm kiếm tiền tài, dần bước vào con đường tham vọng và phù vân. Những người như thế sẽ có kết cục lố lằng: ngạo mạn, thích phô trương, ham quyền lực.

ĐTC nhấn mạnh: *“nếu chúng ta đi với người giàu, là chúng ta đang đi về phía hư vô. Chúng ta sẽ trở thành chó sói, chứ không phải người chăn chiên...”*

Giám mục không phải là giám mục cho bản thân ngài, mà là cho dân. Cũng vậy, linh mục không là linh mục cho bản thân ngài, mà là cho dân: để phục vụ, nuôi dưỡng, chăm sóc dân là đoàn chiên của ngài, để bảo vệ họ khỏi chó sói.”

Con cũng hay tự xưng mình là **“mục tử”**, là **“chủ chăn”**, nhưng thực sự con hành xử như kẻ **“chăn thuê”**. Trong bài huấn dụ Chúa Nhật 11/05/2014 là Chúa Nhật Chúa Chiên Lành cũng là ngày quốc tế cầu nguyện cho ơn gọi, ĐTC Phanxicô nói: “Ngày nay cũng như vào thời của Chúa Giêsu, có nhiều người tự đề nghị mình là chủ chăn của cuộc sống chúng ta, nhưng chỉ có Chúa Phục Sinh là Mục Tử đích thật duy nhất, là Đấng ban cho chúng ta sự sống tràn đầy... Noi gương Chúa Giêsu, mỗi chủ chăn đôi khi phải đi trước để chỉ đường và nâng đỡ niềm hy vọng của dân chúng, những lần khác phải ở giữa tất cả với sự gần gũi đơn sơ và

lòng thương xót, và trong vài hoàn cảnh phải bước đi đằng sau dân chúng, để trợ giúp những ai ở lại đằng sau.”

Đời sống của con có là gương sáng cho giáo dân không? Những lời con rao giảng có ăn khớp với cuộc sống của con không? ĐTC Phaolô VI nhấn mạnh vai trò của **“chứng nhân”** trong tông huấn Loan Báo Tin Mừng: “Con người thời nay thích lắng nghe các chứng nhân hơn là nghe những thầy dạy, và nếu họ lắng nghe những thầy dạy thì bởi vì những thầy dạy ấy là các chứng nhân”.

Bộ Giáo dục Công giáo cũng khẳng định: “Nhà giáo dục sống đời sống đức tin sống động sẽ dạy bằng chính con người mình nhiều hơn là bằng những gì mình nói.” Ca dao Việt Nam cũng nói: **“Lời nói lung lay, gương lành lôi kéo.”**

Trong cuộc gặp gỡ các chủng sinh và tập sinh, khi nói về tính chân thật, ĐTC Phanxicô nhìn các nhà đào tạo và nói: “*Trước tiên*

đây là một trách nhiệm của người lớn, của các nhà đào tạo. Chính các bạn, những nhà đào tạo đang hiện diện nơi đây, phải nêu gương về sự chân thực cho người trẻ”.

Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng thêm: *“Ngay cả trong thời đại này, người ta thích nghe các nhân chứng: họ “khao khát sự xác thực ... và đòi phải nói về một Thiên Chúa mà chính mình biết và quen thuộc với, như thể thấy Đáng vô hình”*

Hai thánh thầy có lạ không? Con chiêm khi có việc cần các mục tử giúp đỡ thì lúc nào cũng sợ **“quấy rầy”**, sợ làm phiền, sợ mất thì giờ của **“các đáng”**, nhưng ĐTC kêu gọi: *“Tôi xin anh chị em hãy quấy rầy tất cả chúng tôi là các chủ chăn, để chúng tôi có thể cho anh chị em sữa của ơn thánh, của giáo lý và sự hướng dẫn. Hãy quấy rầy!”*

Con có sẵn sàng cho giáo dân đến “quấy rầy” để xin “sữa ơn thánh, giáo lý, và sự hướng dẫn” không? Hay chỉ một số giáo dân có máu

mặt mới “ưu tiên” được “quấy rầy”, còn những người khác thì không! Hãy đợi đấy!

Điểm quan trọng nhất của người mục tử phải là **“lòng xót thương”** mà con phải đeo đuổi suốt đời. Chúa Nhật 11-5-2014, tại đền thờ thánh Phêrô, trong thánh lễ truyền chức linh mục cho 13 phó tế, trong đó có 1 thầy Việt Nam là thầy Phaolô Nguyễn Thiên Tạo thuộc giáo phận Vinh, ĐTC đã phải năn nỉ các tiền chức: *“Cha muốn xin các con, vì tình yêu Chúa Giêsu Kitô: đừng bao giờ mệt mỏi thương xót! Các con hãy có khả năng tha thứ như Chúa, là Đáng không đến để lên án, nhưng để tha thứ! Các con hãy thương xót thật nhiều! ...Cha đau lòng lắm, khi thấy giáo dân không đến xưng tội vì họ đã từng bị quát bằng gậy, bị la mắng trong tòa giải tội. Thật là xấu. Họ đã cảm thấy cửa nhà thờ đóng sầm trước mặt họ. Cha xin các con, chớ làm như vậy! Thương xót! Thương xót! Mục Tử Nhân Lành vào qua cửa, và cửa*

của lòng xót thương là các vết thương của Chúa: nếu các con không bước vào chức thừa tác của các con qua các vết thương của Chúa, thì các con sẽ không phải là các mục tử tốt lành...Hãy kiên trì đọc và suy niệm Thánh Kinh, hãy dạy điều đã học trong đức tin và sống điều mình dạy dỗ người khác. Hãy luôn có trước mắt gương của vị Mục Tử Nhân Lành, tới không phải để được phục vụ nhưng để phục vụ và cứu vớt những gì đã hư mất”.

Kính thưa hai thánh tông đồ,

Là một tín hữu, con thường có niềm hãnh diện là đang sống trong một Hội Thánh quyền năng vững vàng như đá tảng, không một áp lực nào của hỏa ngục có thể làm lung lay nổi Hội Thánh ấy. Thế nhưng có lần nào con tự đặt câu hỏi cho mình: “Tuy là Kitô hữu, nhưng tôi đang sống theo Đức Giêsu hay là tôi đang về phe với hỏa ngục để phá hoại Hội Thánh, nghĩa là tôi đang

sống trong thân nghĩa với Thiên Chúa hay đang sống theo những đam mê thế gian, đang sống trong tội?” Phạm tội tức là thù nghịch với Đức Giêsu Kitô. Một tế bào trong thân mình Đức Kitô mà hư thối, mà chứa đầy mầm mống của sự chết, tức là tội lỗi, thì càng làm đau đớn cho trái tim Chúa Giêsu hơn là những kẻ chống đối bên ngoài nhiều lần.

Ngày hôm nay vết thương của trái tim giàu lòng thương xót ấy vẫn rỉ máu. Xin hai thánh cầu bầu cho chúng con biết hồi tâm quay về với lòng thương xót của Chúa trong Hội Thánh của Người.

Chúa đã nói với chị thánh Faustina: “*Ta ước mong các linh mục hãy rao giảng về Lòng Thương Xót khôn lường của Ta cho các tội nhân. Đừng để họ sợ hãi không dám đến gần Ta. Những ngọn lửa thương xót đang bùng cháy trong Ta kêu gọi được phun phát. Ta muốn trào đổ cho các linh hồn này. Sự hoài nghi của*

các linh hồn đang xé nát lòng Ta. Sự hoài nghi của một linh hồn ưu tuyển còn làm Ta đau đớn hơn nữa. Mặc dù Ta dành cho họ một tình yêu vô hạn, nhưng họ vẫn không tín thác vào Ta. Thậm chí cái chết của Ta mà vẫn không đủ với họ. Khốn cho các linh hồn nào lạm dụng những ân sủng này.” (NK, 50)

Con xin được hiệp với ĐTC trong ý nguyện cầu:

"Xin cho Giáo hội trở thành một "Giáo hội cầu

nguyện và sám hối", "giải thoát khỏi sự tôn thờ ngẫu tượng" cùng với những chủ chăn "thoát vòng kìm tỏa của sự ù lì lười biếng, tinh thần nhỏ nhen đê tiện, chủ bại", giải thoát khỏi "buồn thảm, mất kiên nhẫn, xơ cứng" nhưng "hội nhập" và tràn đầy "lòng xót thương". Như thế "chúng ta sẽ tìm thấy niềm vui của một Giáo hội phục vụ, khiêm tốn và trong tình huynh đệ".

*Giáo Điểm Tin Mừng
Lễ Thánh Phêrô và Phaolô
29-06-2016*





**Chuyên Giáo Điểm*

NGỌN ĐÈN Ở LẠI

Mùa mưa - những cơn mưa rào chợt đến chợt đi trên vùng đất đầy nắng gió này.

Văng vẳng trong đầu câu nói đầy nước mắt của mẹ “Má cố lắm rồi Hai à! Chắc con phải nghỉ học để phụ má nuôi các em và chăm sóc ba...” Đầy cái nhìn thật xa, có lẽ những hạt mưa của buổi xế chiều vô tình văng vào làm ướt đôi mi như muốn xập xuống.

...Và, chắc từ đây, tôi phải xa mái trường thân yêu mà tôi đã từng gắn bó qua mấy mùa phượng nở rồi.

... Và, chắc từ đây, tôi phải câm nín với mấy nhỏ bạn đi nhặt bông trà dưới sân trường trong vài phút ra chơi... và, giờ đây, vì yêu má, thương ba, nhìn hai đứa em ngây ngô, tôi phải làm bạn với cái thúng cắp quần hông để rao tiếng “bánh giò bánh chưng nóng đây...” khắp chợ cùng mấy con đường vắng tanh ở cái xã vùng ven nghèo này.

...Và, ngọn đèn dầu thấp sáng mỗi đêm cho tôi học bài ôn tập cũng tạm gác lên kệ bếp. Nghĩ thế thôi, mà lòng tôi quặn lại... Àh, mà cũng phải...thế rồi tôi ngủ thiếp đi trên cái chõng tre ọp ẹp lúc nào không hay.

- Hai ơi! Hai!!

- Con đây má ơi!. Trời! tiếng má tôi đi bán về hốt hả gọi tôi từ mãi đằng xa.

- Con xem nè Hai! Mừng quá con ơi. Chắc con không phải nghỉ học đâu! Học tiếp đi con. Nhà mình được Ông Trời, Ông Chúa phù hộ rồi...! “Nhìn má tui kìa!”. Đưa ly nước lọc cho má, tôi như chưa kịp nghe điều gì, hỏi lại :

- Má uống miếng nước đi đã rồi từ từ kể con nghe, việc học của con giờ sao má!?

Thở một hơi thật dài.

- Đầu đuôi dzây nè Hai. Sáng rày bán sao ế dữ, chắc đêm hôm người ta coi đá banh nên hông có ai dậy sớm ăn sáng. Má đi ngang cái nhà thờ nhỏ nhỏ xóm dưới, thấy sao nay người ta đi dự lễ gì đông quá, liền ghé dzô rao bánh giò xem có ai mua không. Hỏi ra mới biết, người ta ở các tỉnh xa dzề đây cầu nguyện...Lòng Chúa Thương Xót gì đó. Nghe đâu có ông linh mục mới được thành phố đưa dzề đây hành lễ, người ta dzề nườm nượp hàng ngày từ sớm đó con! Mừng quá, má bán cái ào hết luôn 37 cái bánh giò luôn! Ngồi nghỉ mệt, má nghe người ta nói sắp tới ở cái nhà thờ mà gì nè. Àh, Giáo Điểm Tin Mừng, đúng rồi! có cái ông gì đó lớn lắm ở giáo hội dzề đây tặng học bổng cho các em học sinh nghèo ở dzùng này. Má nghe mà hông biết thiệt không, dò hỏi người ta. Mấy người bôn đạo họ mới nói má gặp ông cha gì đó hỏi thử.

- Rồi sao má?! Tôi như mở cờ trong bụng, hỏi thúc má tôi kể tiếp. Lạ thay! “Sao má lại khóc? Không được hả má?”

Má ôm chặt tôi vào lòng và với tay lấy từ trong thùng bánh giò đã hết 3 tờ giấy cỡ bằng bàn tay đưa cho tôi, má kể tiếp trong nước mắt :

- Trước mặt má, người ta nói với má là ông cha gì đó mới từ thành phố dzề, là một người đàn ông trạc lục tuần, với nước da sạm nắng, đang quét dọn phía sau nhà thờ với cái nón lá trên đầu. Má run run mở lời chưa kịp nói hết những gì má muốn nói. Ông cha nhìn lên với đôi mắt thật sáng, kèm một nụ cười đôn hậu lặng lẽ đi vào sau cánh cửa – thoáng thôi, rồi đi ra đưa cho má 3 tờ giấy này nè!

Tôi với nhìn vào tờ giấy đọc thật nhanh **“Phiếu Đăng Ký Nhận Học Bổng Lòng Thương Xót”** ngày...tháng...năm... Tôi như chực òa lên! Má tôi kể tiếp :

- Ông cha đó còn nói với má coi có gia đình nào giống nhà mình giới thiệu cho ông nữa đó! Má gật đầu mà hồng biết có thiệt hông, vì má còn hồng tin trên tay mình đang cầm mấy tờ giấy như con vừa đọc. Bước chân má sao hôm nay như nhẹ hẫ khi má đi ngang pho tượng có Ông Chúa đang giơ tay chúc mừng, như đang ban gì đó cho má, cho nhà mình và cho 3 đứa con của má. Má cúi đầu mà nước mắt hồng khô được từ lúc đó đến giờ đó Hai à!

Hai má con tôi huyền thuyên kể lại câu chuyện cho ba tôi nghe. Nằm trên cái chõng tre đã xin màu (vì nó gần bó với ba tôi đã gần 4 năm sau một cơn tai biến mạch máu não), ba tôi câu được câu chẳng nói : “Má tội nhỏ cảm ơn Trời đất chưa, cảm ơn ông cha đó chưa (!?)”

...Trời đã gần đứng bóng mà tôi với má cứ mừng mừng, dzui dzui sao đó! Quên luôn cả đốt cái bếp dầu cho nồi cơm kịp chín.

Tiếng hai đứa em, một trai lớp 6 và nhỏ út lớp 4 vừa ra đầm bắt cua cá về tới. Mùa phượng nở với ba chị em tôi thế mà dzui lắm! Tôi đảm nhiệm quán xuyến cái nhà, cái bếp, hai em tôi thì ra đầm từ sớm giúp phần nào cho miếng cơm gia đình đỡ lạt miệng, ngày thì con cua, con cá, ngày thì mấy cọng rau mọc ven bờ ruộng, bờ kênh. Chiều về, tôi quây quần cho hai đứa ôn tập, dù gì năm nay tôi cũng đã học lớp 8 rồi chứ bộ!

Còn ba tôi thì vậy, nên má cực lắm, ngày ngày hai buổi với chiếc thúng quần hông nặng trĩu, với tiếng rao đục khàn mong bước chân nhẹ dằn để được mau về căn nhà tôn lụp xụp này chăm sóc cho ba.

Ăn vội mỗi đứa có vài muống cơm chan nước rau lang luộc với mấy con tép địa kho mặn. Hai đứa em tôi lòi hết mấy cái bao nylon cũ mềm dưới học tủ, lục tìm mấy cái bằng khen từ hồi học lớp mầm chồi. Còn tôi, được cái cao

giò giống ba, tôi dói tay gỡ mấy cái tấm giấy khen nó được dán mỗi năm trên tấm tôn rỉ sét làm vách nhà.

Má tôi nói với ba chị em :

- Mấy con điền họ tên, trường lớp gì đó đầy đủ. Sớm moi cho má nghỉ bán, má đi xuống dưới nhà thờ nộp cho ông cha nhe!

Một tiếng “Dạ” đồng thanh của ba đứa tui như được tập dượt từ trước! hihhi...

Sau sáu bữa cơm trưa đạm bạc của 6 ngày kế tiếp... bốn má con tôi chờ nhau trên 2 chiếc xe đạp cũ kỹ (*nếu có ai để ý, nó được ngả vào sát bờ rào đó!*) đến mái nhà thờ nhỏ nhỏ mà khi tôi đến vào ngày đầu tiên: “Giáo Điểm Tin Mừng”. Thật xa lạ, tôi thật không hiểu gì cả hướng hồ chỉ là hai đứa em của tôi. Và cho đến nay, bốn má con tôi không bỏ sót một buổi cầu kinh nào, không sót một buổi được ngồi nghe ông cha có nước da đen sạm thao thao giảng dạy về Lời của Ông Trời – mà mọi người bốn đạo ở đây gọi là : “Lời của Lòng Chúa Thương Xót”. Àh, mà này nữa! Má tôi thật tuyệt vời, không biết lúc nào mà má tôi khoe đã liêu gặp ông cha “nón lá”, xin được mấy cuốn sách kinh và một cái radzô nhỏ xíu về để cho ba tôi nằm trên chõng nghe ông cha đó giảng nữa àh nhe!

Hạnh phúc như tràn ngập thêm trong nhà tôi qua tiếng cười nhỏ to khi cả nhà vừa ăn cơm, vừa nghe tiếng âm thanh trầm ấm từ trong cái máy nhỏ xíu phát ra. Những lời hát ca ngợi Chúa Trời, những lời thuyết giảng của ông cha mà ba tôi gọi là : “ông cha nông dân”.

Đã lâu lắm rồi, tôi mới được thấy lại nụ cười của ba, cái cười thật méo mó trên cái miệng méo xệch, lại có lúc như muốn khóc mà không khóc được vì cái bệnh tai biến đã làm tuyến lệ của ba không hoạt động nữa. Còn má, với tâm trạng của một phụ nữ, tôi cũng hiểu được phần nào cảm xúc

của má (vì mai này tôi cũng là phụ nữ mà) – kín đáo và thâm lặng – sâu lắng và trong vắt. Cái mà tôi mừng nhất ở má tôi, là sau thời gian đi đi về về ở cái Giáo Điểm Tin Mừng”, trên gương mặt của má bớt thật nhiều nếp nhăn, bớt đi rất nhiều cái âu lo mỗi ngày, bớt đi cái hay phàn nàn vì nặng gánh của 5 cái miệng ăn trong nhà – chỉ thế thôi nên má mới đành nói tôi nghỉ học để phụ với má. Còn hai đứa em cứ hồn nhiên vừa nghe vừa yêu cầu tôi “thông dịch”. Nói nào ngay! Tôi cũng đâu hơn gì tụi nó, từ bỏ ngõ cho đến ngõ ngang – cho đến hôm nay – tự đứng trong tôi thồn thức như đang tập yêu và được yêu – yêu Lời của Ông Trời. Có những lúc cảm xúc trào dâng khi nghe giảng, tôi như muốn buột miệng : “hay gia đình mình xin vô bôn đạo Chúa đi ba má!” (*Hổng biết sớm tới má hay biểu tôi thấp cắm cây nhang cắm bàn Thiên, cắm xuống đất, ông cha đó có cho mình vô không nữa!*)



...Ánh trăng đậu trên ngọn dừa nước như đang sáng dần lên, đưa cái vùng ven thành phố này vào tỉnh mịch, cô quạnh...

...Trời chưa kịp sáng, cái ngày mà ba chị em tôi dậy thật sớm, tôi thì ráng vuốt cái áo cho thật phẳng, chà hết sức để mấy đôi dép cũng ráng được sạch, cả hai đứa em nữa cũng mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy ngồi trong cái mùng vá chằng chịt. Có lẽ chúng cũng thồn thức như tôi.

Chiều nay, chiều Chủ Nhật, ngày 10/7/2016. Cả ba chị em tôi hồi hộp, mỗi đứa được một cái bánh giò ăn sáng mà má bán hồi hôm bị ế, vừa tự biên xem chiều nay sẽ như

thế nào, không biết có các bạn học cùng lớp mình không, có đông các bạn ở mấy vùng quê khác được nhận học bổng như mình không, có được thêm quà gì không? Có được tặng tập vở gì không? Sao mình tham thế nhỉ?! Những câu hỏi cứ nhảy nhót trong đầu làm ba chị em tôi bị má la một chập vì để bữa cơm trưa “ế”.

Chờ nhau trên hai chiếc xe đạp cũ, bốn mẹ con tôi cũng đã đến Giáo Điểm Tin Mừng – nơi mà tí nữa đây, ba chị em tôi lần đầu tiên trong tuổi học trò mới có. Lòng sao bồn chồn khôn tả.

- “Các con xếp hàng trật tự nè! Lớp nhỏ đứng trước, lớp lớn đứng sau nè!” Tiếng nói nhỏ nhẹ của một cô gái mà trên đầu đội chiếc khăn màu xanh nhạt hướng dẫn chúng tôi, dò hỏi tôi mới biết người ta gọi cô ấy là masơ – người nữ tu hành sống phục Chúa, phục vụ nhà thờ nơi đây.

Trước mặt tôi, xung quanh tôi sao người ta đông thế này! Tôi cố chen giữa giòng người để hỏi má xem sao hôm nay người ta ở đâu đến mà nhiều hơn mọi ngày. Đang cố len lỏi giữa đám đông, tôi dừng lại không đi tiếp nữa khi thấy má tôi đang chấp tay cầu kinh với mọi người trước pho tượng Ông Chúa Lòng Thương Xót.

Lặng lẽ trở về chỗ của mình tôi giật bắn người khi nghe tiếng chuông nhà thờ đổ dồn, lanh lảnh. Không gian như lắng lại trong tôi, những đôi mắt tròn xoe ngây ngô của gần 200 đứa chúng tôi từ lớp 1 đến lớp 9 ngo ngoác nhìn về một phía.

Từ xa, tôi ráng nhón chân cũng chỉ nhìn thấy những bàn tay chai sần giơ cao lên vẫy, những gương mặt khô cằn vì sạm nắng nhưng trên môi ai ai cũng cười thật vui tươi hơn hờ. Họ từ đâu đến đây? Họ là ai? Mà hầu như tất cả đều nhìn về một hướng rẽ hàng dẫn lối cho một ông mặc nguyên

cái áo trắng toát, trên đầu đội cái nón nhỏ xíu màu đỏ, cũng giờ tay vẫy chào mọi người với nụ cười thật tươi nhân hậu.

Qua lời giới thiệu của “ông cha nông dân”, tôi mới biết đây là vị cha chung của Giáo phận Công giáo Thành phố về đây trao tặng học bổng cho chúng tôi – Đức cha Phaolô Bùi Văn Đọc - Tổng Giám Mục GP.Saigon.

Xa xa những ngọn tàu dừa nước cũng lay động dưới bầu trời trong vắt chiều nay cũng đang cùng vui, cùng hưởng ứng và cũng cùng hồi hộp với tôi khi chờ được gọi tên lên nhận học bổng. Mỗi đứa chúng tôi cũng đã được nhận trực tiếp từ tay vị Đức cha mỗi đứa là 10 cuốn tập học sinh, bên ngoài có tấm bằng học bổng có cái tên nổi bật mà tôi chưa từng thấy mà cũng chưa từng nghe bao giờ **“Học Bổng Lòng Thương Xót – Giáo Điểm Tin Mừng”** – kèm bên trong là chiếc bao thư nhỏ xíu. Tôi ôm ghì vào người, cảm giác ấm áp mà run rẩy như đang cầm một báu vật trên tay.

“Kính Lạy Ông Chúa Lòng Thương Xót, con đang tỉnh hay mơ” . Miệng tôi thì thầm.

“- Từ nay, tôi sẽ không phải từ giã cây phượng già trong sân trường.

- Từ nay, tôi sẽ không phải từ giã tiếng trống của giờ ra chơi, cùng với nhóm con gái nghịch ngợm. (hihi)

- Từ nay, tôi sẽ không phải gấp lại những trang sách đang ôn tập nửa chừng. Và từ nay, tôi cũng không phải cắt đi ngọn đèn dầu đã làm bạn với tôi hàng đêm nữa!

*Mà từ chiều nay, nơi Giáo Điểm này, có đến hơn 3.000 người từ khắp nơi đến đây, có đến hơn 6.000 bàn tay chai sạm, sần sùi, gân guốc cùng với vị cha chung Giáo phận, cùng với ông cha cũng có nước da sạm nắng thực hiện lòng thương xót. Tất cả, tất cả đều quyết **“giữ ngọn***

đèn ở lại” – được ở lại với chúng tôi qua cử chỉ nhân ái mang tính nhân văn này!”.

- “Con có bóng chưa? Cha cho con nè!” Trời đất!! Tôi đang đứng giữa một rừng toàn là bong bóng! Câu hỏi trầm âm của “ông cha nông dân” làm ngắt ngang giòng suy tư đang trôi về như một giấc mộng... đẹp làm sao! Không để tôi kịp trả lời, ông cha nông dân đó trao cho tôi trái bóng kèm với nụ cười thật tươi! Những trái bóng no tròn với những màu sắc sặc sỡ như muốn nói lên lòng nhân từ độ lượng khôn lường của Ông Chúa giàu lòng thương xót được truyền qua hai người cha trong buổi chiều hôm nay.

... Và, câu chuyện của sự kiện hôm nay không dừng lại. Ngôi nhà thờ nhỏ nhỏ có cái tên Giáo điểm Tin Mừng giờ đây đã trở thành điểm hẹn mỗi buổi chiều của bốn mẹ con chúng tôi. Cứ khoảng 5g là vang lên lời cầu kinh qua sự hướng dẫn của “ông cha nón lá”, đến hôm nay tôi đã mạnh dạn gọi là “ông cha có lòng thương xót”, qua lời cầu nguyện, lời giảng dạy trong thánh lễ, đang dần đưa gia đình tôi đến gần với Giáo Hội Công Giáo.

... Và câu chuyện được thêu dệt, thêu dệt mỗi ngày trong tôi ở cái Giáo Điểm thật thân thương này. Các bạn ơi! Mọi người ơi! Tôi – một cô bé gầy nhom con của một người mẹ bán bánh giò bánh chưng dạo, muốn kể lắm nhiều câu chuyện ở Giáo Điểm xa xôi hẻo lánh này. Thích lắm!

Chắp tay khẩn cầu Lòng Chúa thương xót giúp con giữ lửa của ngọn đèn luôn cháy mãi và giúp con Sống Tin Thác trên hành trình còn đầy những gian nan phía trước.

... Những vòng tròn bánh xe của hai chiếc xe đạp cũ kỹ vẫn xoay đều... xoay đều... vắng vắng xa xa, tiếng kinh lòng thương xót đang vọng lại.

*Huỳnh Thị Bé Hai, lớp 8
Nhà Bè – vùng đất trũng*

***Thay lời tri ân**

"Chúng con ngồi đây đều là những đứa trẻ sinh ra từ những gia đình thuần nông, gia đình chúng con lại gặp những hoàn cảnh vô cùng éo le: có bạn mất cha, có bạn mồ côi mẹ, có bạn lại mất cả cha cả mẹ không còn chỗ nương thân, hoặc cha mẹ lại mắc bệnh hiểm nghèo lâm vào cảnh túng thiếu quanh năm suốt tháng... hầu hết gia đình chúng con đều thuộc hộ nghèo hoặc cận nghèo. Nói chung so với chúng bạn cùng trang lứa thì chúng con là những đứa trẻ chịu nhiều thiệt thòi trong cuộc sống.



Dù vậy, chưa một lần chúng con dám hờn trách cha mẹ, mà ngược lại càng thương cha mẹ, thương những người thân của mình nhiều hơn. Thương cha mẹ

sớm hôm làm lụng vất vả đầu tắt mặt tối mà vẫn khó khăn, nhưng chúng con lại chưa thể đỡ đần được nhiều, chúng con chỉ biết cố gắng nỗ lực thật nhiều, ra sức học tập, tu dưỡng rèn luyện, ngoan ngoãn nghe lời thầy cô, cha mẹ,

đoàn kết với bạn bè. Chúng con coi đó là món quà để bù đắp những nỗi vất vả nhọc nhằn của cha mẹ.

Tất cả chúng con có mặt ở đây đều là những bạn đạt được danh hiệu học sinh tiên tiến, học sinh giỏi cấp trường, cấp huyện. bản thân con 4 năm liền đều đạt học sinh giỏi cấp

huyện, trong kỳ thi học sinh giỏi huyện lớp 9 vừa qua, con đã dự thi môn Ngữ văn và đạt điểm số cao của huyện, con rất vui vì sau bao nỗ lực đã có kết quả, càng vui hơn khi nhìn thấy nụ cười nở trên gương mặt sạm đen của mẹ, nụ cười như xưa tan đi bao nỗi nhọc nhằn vất vả của cả cha và mẹ suốt bao năm qua.

Niềm hạnh phúc đó càng như được nhân lên gấp bội khi con được nhận học bổng ngày hôm nay.

Cũng như bất cứ đứa trẻ nào, chúng con đều rất thích nghe những câu chuyện cổ tích, có nhiều khi còn mơ thấy mình được gặp bà Tiên, ông Bụt với những phép nhiệm màu biến những điều ước của chúng con thành sự thực. Nhưng rồi khi tỉnh giấc mơ con hiểu rằng cuộc sống không thể là cổ tích và cũng sẽ không là cổ tích, nhưng lại vẫn có những câu chuyện thần kỳ được viết lên giữa đời thường.

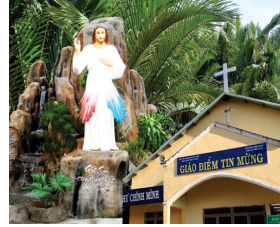
Cuộc sống hôm nay không có những bà Tiên ông Bụt, cuộc sống sẽ nhiệm màu từ tình yêu thương sự sẻ chia của mọi người với nhau. Nhưng hôm nay với chúng con thì các cha, các sơ các bác, các cô các chú Giáo Điểm Tin Mừng và Nhóm Thiện nguyện Tín Thác lại chính là bà Tiên ông Bụt của chúng con, giúp chúng con đi qua những tháng ngày gian khó trước mặt để yên tâm học tập phấn đấu vươn lên trong cuộc sống.

Chẳng biết nói gì hơn, con xin thay mặt các bạn học sinh được nhận học bổng Lòng Thương Xót hôm nay được bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc. Xin Chúa trên trời phù hộ và ban thêm sức mạnh cho Quý vịVà chúng con xin hứa sẽ học tập tu dưỡng thật tốt để xứng đáng với tình yêu thương của Quý vị và của cha mẹ, để sau này trở thành người có ích cho xã hội xây dựng quê hương Việt Nam ngày càng giàu hơn, tươi đẹp hơn.

*Con, Nguyễn Hồng Phúc
HS lớp 9 Trường.....
Hiệp Phước – Nhà Bè*

*Chuyên Giáo Điểm

THỜI HÒN VÀO VỮNG LÀY



“Xin Chúa thương chúc phúc để có nhiều người dân thân để rao giảng Tin Mừng nơi giáo điểm Tin Mừng này, nhờ đó mà ngày càng có đông người được Rửa tội”.

Đức TGM Phaolô đã chia sẻ ước nguyện ấy với cộng đoàn phụng vụ trước khi kết thúc Thánh lễ tối Chúa nhật, Vào lúc 18g00, ngày 10.7.2016 tại giáo điểm Tin Mừng, hạt Xóm Chiếu. Trong chuyến viếng thăm này, ĐTGM đã trao 150 học bổng mang tên Lòng Thương Xót và ban các bí tích Khai tâm Kitô giáo cho các anh chị em dự tòng.



Thánh lễ do ĐTGM Phaolô Bùi Văn Đọc - TGP Sài Gòn - chủ tế. Đồng tế với ngài có cha Giuse Trần Đình Long, phụ trách giáo điểm Tin Mừng.

Đến hiệp dâng Thánh lễ có nữ tu Bê trên Dòng Lasan, quý nữ tu Dòng Lasan, cộng đoàn dân Chúa giáo điểm Tin Mừng, bà con giáo dân đến từ nhiều Giáo phận, các em học sinh nghèo hiếu học, quý anh chị em thiện nguyện, bà con thuộc các tôn giáo bạn. Ước tính có đến hơn 3.000 người.

Chương trình được bắt đầu vào lúc 17g00, với giờ Cầu Minh Thánh Chúa, kết hợp với việc kính Lòng Chúa Thương Xót.

Vào lúc 17g50, trong tiếng chuông nhà thờ ngân vang rộn rã, cả cộng đoàn hân hoan chào đón ĐTGM Phaolô. Ngài cùng cha Giuse Trần Đình Long tiến vào nhà thờ và quỳ cầu nguyện trước Thánh Thể.

Ngay sau giờ Cầu Thánh Thể là lời chào mừng của cha phụ trách giáo điểm về sự hiện diện đầy yêu thương của vị cha chung nơi vùng đất nghèo này.

Cha Giuse cũng giới thiệu với cộng đoàn về 150 học bổng (mỗi học bổng trị giá 1.000.000 VNĐ) được trao cho học sinh nghèo hiếu học hôm nay, là quà mừng lễ Thánh Quan Thầy của Đức Tổng Phaolô, và Đức Tổng dùng để chia sẻ cho các em. Bên cạnh đó, trong Năm Thánh Lòng Thương Xót này, một hệ thống nước lọc nhằm cung cấp nước sạch cho bà con trong vùng cũng đã được thực hiện từ những tấm lòng quảng đại trong Cộng Đoàn Lòng Chúa Thương Xót.

Tiếp đến, ĐTGM tiến ra lễ đài và tận tay phát học bổng cho từng em học sinh. Cả cộng đoàn đã dâng trào bao cảm xúc khi chứng kiến những gương mặt vui tươi, rạng ngời hạnh phúc của các em khi đón nhận quà tặng từ tay người cha khả kính.

Được biết 150 em nhận học bổng lần này là những học sinh nghèo, hiếu học ở địa phương, với nhiều tín ngưỡng khác nhau, và một số em đến từ các vùng sâu vùng xa.

Sau phần phát học bổng, ĐTGM Phaolô đã chủ sự Thánh lễ Chúa nhật XV Thường niên.

Trong phần chia sẻ Lời Chúa, ĐTGM đã khai triển bài Tin Mừng (Lc 10,25-37). Với mục đích và ý nghĩa của

ngày hội ngộ hôm nay (*lần trước Chúa Nhật lễ Kính Thánh Tâm Chúa, ngày 05/6/2016*), thì quả thật bài Tin Mừng này càng tăng thêm phần giá trị. Qua phần diễn giảng của ĐTGM, cộng đoàn phụng vụ hiểu rõ hơn: “Ai là người thân cận của tôi?”, để rồi sẽ có được những hành động cụ thể và thiết thực theo đề nghị của Thầy Giêsu – qua lời kêu gọi của ĐTC Phanxicô – Sống và thực hành trong Năm Thánh Lòng Thương Xót.

Tiếp theo, ĐTGM đã rửa tội cho 10 dự tòng và ban bí tích Thêm Sức cho những người trưởng thành. Kết thúc nghi thức ban các bí tích, cả cộng đoàn phụng vụ cùng hân hoan chào mừng các thành viên mới gia nhập gia đình Giáo hội bằng những tràng pháo tay rộn rã. Trong số các tân tòng vừa được lãnh nhận bí tích Rửa Tội có 07 người trong cùng một gia đình, thuộc 04 thế hệ. Riêng bà cụ cố vì đang nằm viện nên sẽ được cha phụ trách giáo điểm trao ban các bí tích tại bệnh viện vào hôm sau.



Sau lời nguyện hiệp lễ, ông đại diện của giáo điểm Tin Mừng đã bày tỏ tâm tình tri ân Thiên Chúa và dâng lên ĐTGM cùng cộng đoàn phụng vụ tấm lòng biết ơn về sự hiện diện quý báu của ĐTGM và

cộng đoàn trong sự kiện đáng nhớ hôm nay.

Trong phần đáp từ, với bầu khí cởi mở của một gia đình, ĐTGM chia sẻ với cộng đoàn phụng vụ: ***“Tôi rất vui khi được đến với một giáo điểm nghèo nhưng giàu tình Chúa, tình người. Xin Chúa thương chúc phúc cho cha phụ trách giáo điểm, cho cộng đoàn và đặc biệt cho các anh chị em tân tòng luôn vững bước theo Chúa đến cùng.***

Xin cho có nhiều người dẫn thân để rao giảng Tin Mừng nơi vùng đất này, nhờ đó mà ngày càng có đông người được Rửa tội”. ĐTGM mong ước lần tới ngài sẽ đến đây để Rửa tội cho 20 người, gấp đôi số người được Rửa tội hôm nay.



Sau khi Thánh lễ kết thúc, ĐTGM cùng cha phụ trách và cộng đoàn tiến về tượng đài Lòng Chúa Thương Xót ngoài khuôn viên nhà thờ để cùng cầu nguyện.

Thánh lễ kết thúc lúc 20g00, cộng đoàn dân Chúa ra về mang theo lời mời gọi của ĐTGM: Hãy dẫn thân rao giảng Tin Mừng, cùng với mẫu gương cụ thể của chính vị cha chung đã làm trong ngày hôm nay là chia sẻ những gì mình có cho người nghèo.

Tưởng cũng nên nói thêm, nơi mảnh đất quanh năm đầy nắng gió này, nơi vùng lầy hoang sơ này. Hôm nay thực sự đã được vị cha chung giáo phận thổi hồn vào để được hồi sinh và qua làn sinh khí Chúa Thánh Thần, vùng lầy nay đã biến thành mảnh đất tốt cho hạt giống lòng thương xót được mạnh mẽ nảy mầm với số người đến tham dự ngày càng một đông.

Cộng với sự phối hợp đồng bộ giữa Hội đồng Mục vụ Giáo điểm, quý nữ tu Dòng Lasan đang phục vụ tại giáo điểm, cùng anh chị em thiện nguyện Tín Thác và chính quyền địa phương, những buổi cầu nguyện, thánh lễ mỗi ngày diễn ra trong trật tự, trang nghiêm hơn.

Ước mong thay!

*Hồng Tuyến –Trịnh Khải
Ban Truyền thông GP.*

** Chứng Nhân LTX*

NHỮNG MẢNH ĐỜI TRÊN THẢO NGUYÊN ẤY!



Có những con người, có những mảnh đời, có những số phận chỉ nghe thôi đã thấy thương và khi phải chứng kiến nỗi thống khổ tột cùng của họ, ta lại càng thấy thương hơn. Dù biết Lòng Chúa Thương Xót sẽ luôn ở bên, tăng thêm sức mạnh và luôn nâng đỡ họ, nhưng ta vẫn không ngăn được giòng nước mắt, không kìm nổi tiếng nấc nghẹn ứ từ sâu thẳm trong tâm hồn khi hình ảnh những người mắc bệnh nan y, đói khổ, gia đình neo đơn, nghèo túng cứ hiện lên trong tâm trí. Cũng mang tâm trạng đó, các thành viên nhóm thiện nguyện Tín Thác luôn nhớ về anh chị em người dân tộc Ê-đê, Mơ-Nông, Mường... trong chuyến công tác bác ái từ thiện với các anh chị em nhóm tình nguyện lên Tây Nguyên vừa qua.

- Người mẹ với 2 con nhặt phân bò

Làm sao có thể quên hình ảnh chị Hoàn trên chiếc xe lắc cũ kĩ, cọt kệt kêu mỗi khi chị cố sức đẩy cái bánh lái. Mang đôi chân bị liệt, cuộc sống đã nặng nề vì túng thiếu, nay thêm nặng nề về thể xác. Đôi chân chị đã đầu hàng trước sự khắc nghiệt của cuộc đời, nhưng con tim và lí trí chị vẫn kiên cường bởi chị còn hai đứa con thơ bé bỏng. Bé lớn 5 tuổi, bé nhỏ 3 tuổi. Chị Hoàn đã phải cố gắng thay cả phần của người chồng đã sa chân vào thú vui cuộc đời, đã sợ hãi trước khó khăn mà bỏ rơi người vợ hiền tận tụy cùng hai đứa con thơ.

Ngày ngày, 3 mẹ con rong ruổi trên khắp những con đường mòn bụi bặm nhặt phân bò về phơi khô bán đi kiếm tiền trang trải hàng ngày. Những giọt mồ hôi mệt nhọc, những

giọt nước mắt đắng cay vất vả của cả gia đình chỉ kiếm được năm ngàn đồng mỗi ngày sau khi bán số phân nhật được. Ấy vậy mà chị cùng hai con đã sống và vượt qua từng ngày bởi chị tin vào Chúa. Ngài sẽ không bao giờ bỏ rơi chị.

Và, hôm ấy (25/4/2016) vào một ngày cực khổ như bao ngày, Lòng Chúa Thương Xót đã gửi đến gia đình chị, các anh chị trong đoàn tình nguyện cùng những phần quà nhu yếu phẩm, trảng hạt, ảnh lòng thương xót và máy nghe 500 Bài Giảng lòng Chúa thương xót của cha linh hướng và nhóm thiện nguyện Tín Thác gửi xuống giúp các chị em vùng sâu vùng xa đang gặp khó khăn. Trong ngôi nhà nhỏ, chị tiếp đón các anh chị với nụ cười thường nở trên đôi môi nứt nẻ. Tuy không có sự hiện diện của cha linh hướng nhưng chị đã cảm nhận được tấm lòng của Ngài khi nhận Trảng hạt, ảnh Lòng Thương Xót và nhu yếu phẩm. Đặc biệt là máy nghe 500 bài giảng Lòng Chúa Thương Xót - món quà tinh thần lớn gấp bội giá trị vật chất. Trong gian nhà mộc mạc, lời giảng về Đấng chăn chiên nhân lành của vị linh mục Lòng Thương Xót vang lên như một vật báu, quý giá nhất mà chị có được.

- Em bé bại não trong gia đình nghèo

Mặc dù phải di chuyển bằng xe lắc vô cùng khó khăn, chị Hoan vẫn dẫn các anh chị trong nhóm tình nguyện đến nhà một gia đình khác để cùng chia sẻ nỗi đau của em bé 10 tuổi bị bại não. Ngôi nhà cũ kỹ, im ắng tưởng như không có ai ở nhà, nhưng từ nhà bên, người hàng xóm đã sang mở cửa đưa các anh chị vào. Trên giường, một em bé đang thiêm thiếp ngủ.

Bác hàng xóm kể: “Hằng ngày, ba mẹ cho bé ăn uống xong, qua nhờ hàng xóm trông giúp bé, rồi vội vã đi làm”. Em bị bại não bẩm sinh, lớn lên từng ngày nhưng không có niềm vui nào trọn vẹn. Ở ngoài kia, những đứa bé bằng tuổi em đang đi học, đi chơi, nô đùa với tuổi thơ. Còn em, em đang nằm đây, thế giới bên ngoài dường như không thuộc về em.

Nhìn lại bản thân, một cơ thể khỏe mạnh, một trí óc minh mẫn... thế nên khi thấy em bé bại não, thấy tình cảnh gia đình chị Hoan, thấy những người cùng khổ khác ta chỉ có thể thương cảm nhưng không thể đồng cảm với họ. Bởi đồng cảm là thứ tình cảm chỉ có giữa những người đồng cảnh ngộ. Đó cũng là tâm tình của chị Hoan trước cảnh đời của những người khác, khi chia sẻ: “VẬY CHỨ EM CÒN SUNG SƯỚNG HƠN NHIỀU NGƯỜI KHÁC CÁC ANH CHỊ Ạ !” Nhóm tình nguyện bất ngờ trước câu chia sẻ của chị Hoan. Chị đã gánh nhiều đau khổ nhưng vẫn luôn sống đẹp lòng Chúa và nghe theo lời dạy của Ngài “phải yêu người như chính mình”. Trước khi nghĩ thương phận mình, chị nghĩ thương phận của những mảnh đời khác. Chị nói : “Ồ đây có chị Hoa, không gia đình, không nhà ở, lại bị một vết thương rất nặng ở chân nên không đi được. Chị bò đi được đến đâu thì xin ăn rồi lại lết đi nhà khác.” Cười buồn, chị Hoan đưa tay lau khôé mắt cay cay, chị nhận thấy mình nơi người phụ nữ đó, nhưng hơn cả là chị thấy chị còn “sướng” hơn nhiều. Chị có nhà để che mưa che nắng mặc cho ngôi nhà trống rỗng chẳng có gì đáng giá. Chị có hai đứa con luôn là hạnh phúc, là hy vọng, chứ không bao giờ là gánh nặng.

- Bà mẹ 105 tuổi với 4 đứa con mù

Tây Nguyên – vùng đất xa xăm, không chỉ có chị Hoan mà còn nhiều con người nghèo khổ nhưng vẫn chân chất mộc mạc như thế. Các anh chị thiện nguyện đi qua cánh đồng thoang thoảng mùi hương của hoa đồng nội, đến với một gia đình nghèo nằm trong bản làng heo hút giữa núi đồi. Đó là gia đình của một người mẹ 105 tuổi cùng 5 đứa con. Người mẹ già nua ấy, đã đến cái tuổi được nghỉ ngơi, được báo hiếu, nhưng với gia đình đặc biệt này bà vẫn phải dùng sức già để chăm sóc con. Bởi bà có đến 4 người con bị mù. Cả gia đình với sáu miệng ăn chỉ trông chờ vào sức lao động của người chị

duy nhất được sáng mắt. Tò mò về những đôi mắt không thể thấy của những người con, muốn biết nhưng không nỡ nhắc đến vì sợ chạm vào nỗi đau của họ. Thương lắm ! Nói chuyện với chị Hòa, người chị duy nhất không bị mù mới biết : trong bốn người có 3 người mù bẩm sinh còn một người không may bị nổ mắt rồi cũng trở nên mù. Nhìn vào những đôi mắt không thần, không định vị của họ ai cũng thấy xót xa. Nhưng tin rằng trong sự an bài của Chúa, Đấng giàu lòng xót thương đã không ban cho họ đôi mắt thể xác nhưng đã ban cho họ đôi mắt tâm hồn. Bằng đôi mắt ấy, họ nhìn thấy Chúa, nhìn thấy ánh sáng trong cuộc sống tối tăm. Người mẹ có tuổi đời hơn cả thế kỷ, lam lũ cả cuộc đời vì con nay đã yếu, đôi mắt không lòa nhưng lem nhem chẳng thấy rõ. Khuôn mặt già nua, tiêu tụy chợt rạng rỡ hẳn lên khi nhận từ nhóm thiện nguyện ánh lòng thương xót, tràn hạt. Mồ mẫm đôi tay và định vị các nút trên chiếc máy nghe 500 bài giảng về lòng thương xót, người con tật nguyền đã cười – nụ cười hạnh phúc. Nhìn bao gạo cùng nhu yếu phẩm nhóm vừa trao tặng, chị Hòa bộc bạch chia sẻ : “Ngày hôm trước, em đi mót lúa được 3 ký, đem đổi cho người kinh lấy 2 con cá khô và 1 bạch tóp mỡ heo về nấu cho cả nhà ăn một tuần.” Chăm sóc mẹ già và 4 người anh em, lo toan với những bộn bề và miếng ăn hằng ngày, chị Hòa đã quên đi cả tuổi xuân. Chị không lo mình ăn gì hôm nay nhưng chỉ lo mẹ và các anh hôm nay sẽ ăn gì.

Miếng ăn hằng ngày cũng là nỗi lo của gia đình chị Thi. Một túp lều bằng vải bạt nằm trơ trọi ở góc chân đồi. Trong túp lều ấy, một gia đình có bốn người. Người chồng bị bệnh tâm thần. Người vợ bị bệnh thấp khớp 5 năm. Đau đớn lan truyền khắp các cơ, các khớp xương, hành hạ chị cả ngày lẫn đêm. Hai đứa con, một bé 10 tuổi, một bé 5 tuổi. Gia đình ấy ngoài bệnh tật và sự thương yêu nhau thì chẳng có gì. Đến cả túp lều đang ở cũng là của vay của mượn để có chỗ nương thân. Thấy các anh chị trong nhóm tình nguyện bước vào, chị

bật khóc, tiếng khóc như bị dồn nén bấy lâu. Dường như nỗi đau chị phải chịu chưa từng chia sẻ cùng ai, nhưng trong lần gặp mặt đầu tiên với nhóm, trong tiếng nấc nghẹn ngào, chị Thi kể về cuộc đời chị, về gia đình chị. Cả hai vợ chồng đều mất sức lao động, rồi đây, khi cơ thể chị rã rời và không thể chịu đựng nổi những cơn đau thì ai sẽ chăm sóc cả chị, chồng chị và hai đứa con thơ? Các anh chị trong nhóm chỉ biết chia sẻ và thông cảm với những nỗi đau ấy, cầu nguyện với Đấng giàu lòng thương xót che chở gia đình và tặng chút quà gạo, nhu yếu phẩm. Nhóm ra về, để lại trong túp lều tấm ảnh lòng thương xót để gia đình chị Thi có thêm niềm tin vào Chúa là Người Cha Nhân Hậu và có niềm tin để vượt qua những thử thách chông gai trong cuộc sống. Đi được một quãng đường, vẫn còn nghe văng vẳng phía sau lời giảng phát ra từ chiếc máy nghe 500 bài giảng lòng thương xót vừa mới tặng gia đình chị Thi.

Thiên Chúa đã dùng quyền năng của Ngài, ban phát cho con người những ơn riêng . Để cho con người tìm đến với nhau, chia sẻ cho nhau , nâng đỡ nhau lúc gặp khó khăn trong cuộc sống. Noi gương Lòng Chúa Thương Xót, con người học biết yêu thương, học cách cho đi và cả cách nhận lấy, học làm người con đích thực của Nước Trời. Nghe lời Thiên Chúa, các thiện nguyện Tín Thác, các anh chị trong nhóm tình nguyện đã học cách cho đi, đem những gì mình có, dù là nhỏ bé để chia sẻ cùng những gia đình khó khăn. Vâng lời Thiên Chúa, gia đình chị Hoan, chị Hòa, em bé bại não, chị Thi...đã học cách nhận lấy vì Chúa dùng nhiều cách khác nhau để yêu thương họ.

*Nữ Tu Hạnh
Tây Nguyên 2016*

**Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyên*

TÌM CON TRONG VÔ VỌNG



- Từ Sài Gòn

Con là Monica Phạm Kiều Diễm thuộc giáo xứ Bình Thuận, Giáo phận Sài Gòn. Chồng con là 1 tân tòng, sống đạo rất khô khan. Bản thân con là người đạo gốc, nhưng lòng đạo cũng chẳng hơn chồng con là mấy.

Khi còn nhỏ, sống cùng ông bà cha mẹ, thì việc đạo đức của con rất tốt đẹp, sáng đi lễ, chiều đi nhà thờ một cách sốt sắng. Tuy nhiên, khi lớn lên sống xa gia đình, đi học, rồi đi làm, ham chơi theo chúng bạn, con bắt đầu xa Chúa, xa nhà thờ dần. Con lấy chồng và anh ấy vào đạo cũng chỉ là để lấy được nhau, xong rồi thích thì đi lễ, không thích hoặc có bạn bè rủ rê, công ăn việc làm là bỏ lễ chúa nhật, lễ trọng một cách thoải mái.

Một biến cố xảy ra với vợ chồng con là lấy nhau được một năm vẫn không có con. Con đi khám bệnh thì bác sĩ phát hiện con bị u nang cả 2 bên buồng trứng rất nặng, phải phẫu thuật mới mong có con.

Sau khi phẫu thuật, bác sĩ nói không thể có con tự nhiên được vì bệnh u nang làm ảnh hưởng, cho nên phải thụ tinh ống nghiệm (TTON). Con đi tìm hiểu và biết được đạo Công Giáo không cho làm gì ngoài việc tự nhiên. Những người thân trong gia đình và dòng họ cũng ngăn cản vợ chồng con làm thụ tinh ống nghiệm. Bản thân con cũng phân vân, nhưng vì khao khát có con và với suy nghĩ nếu không có con sau này vợ chồng dễ bỏ nhau, mỗi người lại kiếm cho mình 1 người chồng, người vợ mới thì lại tội lỗi

hơn, nên con quyết định chuẩn bị tiền và sức khỏe để làm TTON.

Trong quá trình TTON, khi bác sĩ tiêm thuốc để kích trứng thì con chỉ được 1 trứng trưởng thành, trong khi người bình thường làm TTON thì được rất nhiều trứng. Do chỉ có 1 trứng, sau 3 ngày chờ đợi, con chỉ được 1 phôi trung bình và tiến hành chuyển phôi. Sau 2 tuần tái khám, bác sĩ cho biết kết quả là con không đậu thai: “Chị không có thai, và khả năng buồng trứng của chị rất kém không thể thụ thai bằng trứng của chị, nếu anh chị muốn có con thì chỉ còn cách xin trứng....”

Nghe bác sĩ nói xong, bản thân con như sụp đổ hoàn toàn. Bây giờ biết xin trứng của ai, xin ở đâu... chuyện này không dễ dàng chút nào... Phải mất một thời gian dài con mới bình tĩnh lại được, nhưng vẫn còn rất buồn.

Vì bác sĩ đã nói như vậy nên vợ chồng con bàn nhau chuyển sang uống thuốc Bắc, Nam. Cứ nghe hay đọc được tin ở đâu có thầy thuốc giỏi là vợ chồng lặn lội tìm đến bốc thuốc. Có thầy lấy tiền thuốc mắc, thầy lấy rẻ. Có lần tiền thuốc lên tới hơn 10 triệu. Cứ thế suốt 2 năm trời, vợ chồng con có được bao nhiêu tiền lương, tiền thưởng đều mang đi bốc thuốc hết. Uống thuốc nhiều đến nỗi phát sợ, rồi cũng chán nản vì chẳng có kết quả.

Trong suốt 3 năm tìm con, là người đạo gốc, con cũng có cầu nguyện và nói với chồng: “Anh là tân Tòng, khi đi lễ đi nhà thờ anh cứ xin đi, vì anh cầu nguyện sẽ được Chúa mau nhận lời hơn em!” Vốn là người khô khan, không biết chồng con có thật tâm cầu nguyện và tin tưởng vào Chúa, hay chỉ vì nể vợ mà làm cho qua lờn.

Trong gia đình, từ bà ngoại, các dì cậu, ba mẹ con đều rất ngoan đạo. Ai cũng dành tình thương đặc biệt cho vợ chồng con, hằng ngày đều cầu nguyện cho chúng con.

Có lần, một người dì của con cho con số điện thoại của cha Long và nói con nhắn tin xin cha cầu nguyện cho. Thú thật, con lấy số điện thoại của cha từ dì đã rất lâu, nhưng cứ thờ ơ, vì nghĩ khoa học đã bó tay rồi, còn ai làm gì được!

Bà ngoại nói con lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót, nhưng con có thuộc 1 câu kinh nào của Lòng Chúa Thương Xót đâu mà đọc, nên con chỉ lần hạt bình thường, mỗi lúc rảnh rỗi, vắng vẻ con lại lần hạt.

Không biết Chúa đánh thức hay Đức Mẹ đưa đường, mà tự nhiên có một ngày cách đây khoảng 4 tháng, con cầm điện thoại tìm số cha Long và nhắn tin xin cha cầu nguyện cho có con. Sau đó cha nhắn tin lại cho địa chỉ trang web muoichodoi.info để vô nghe bài giảng và lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót. Do chưa quen lần chuỗi Lòng Chúa Thương Xót nên con chỉ nghe cha giảng và lần chuỗi Mân Côi như trước giờ vẫn làm.

Thật vui mừng, không thể tin được, nhờ lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, một người bị hiếm muộn như con, bác sĩ Tây Y đã chê, Đông Y thì suốt 2 năm trời vô vọng, ấy thế mà đã được Chúa ban cho một đứa con.

Khi biết mình có thai, con cũng vẫn chưa tin vào sự thật, cho đến khi đi khám bác sĩ siêu âm nói đã có tim thai và thai đã được 5 tuần 6 ngày. Những người khác có thai đã là mừng, với người hiếm muộn như con, Chúa còn cho có tim thai khi chỉ mới 5 tuần 6 ngày, thì đây là một hồng ân to lớn với vợ chồng con.

Hôm nay thai của con đã được hơn 11 tuần rồi, dù rất mệt do thai nghén nhưng con vẫn cố gắng ngồi đánh máy những dòng chữ này để làm nhân chứng cho Chúa.

Cầu mong cho những người đang khao khát có con như con đều biết đến Chúa và Lòng Chúa Thương Xót của Chúa

qua lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn để được Chúa vban ơn như con.

Xin thêm lời cầu nguyện cho con và thai nhi của của con được bình an trong Chúa.

Monica Phạm Kiều Diễm

- Ra Hà Nội

Con là Elizabeth Huyền Linh, ở Hà Nội. Trước đây, trong lúc thất vọng chán nản buồn bã, con gửi email xin cha và cộng đoàn cầu nguyện chữa bệnh hiểm muộn cho con, thì đã được cha động viên và nhận lời cầu nguyện cho. Nhớ lại thời gian đó, con luôn nghe các bài giảng của cha và con như tìm được chỗ dựa vững chắc về mặt tinh thần, vững tâm sẵn sàng vượt qua mọi khó khăn trên đường đi tìm con cái...

Nhờ lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, con đã được Chúa thương ban cho 2 bé sinh đôi: 1 trai 1 gái. Đến nay con đã mẹ tròn con vuông, và 2 bé đã được 3 tháng rưỡi, rất ngoan và dễ thương.

Tạ ơn Chúa đã thương con rất nhiều. Mọi chuyện diễn ra như một giấc mơ mà con chưa bao giờ dám tưởng tượng ra, kỳ diệu vô cùng cha ạ.

Con ở ngoài Hà Nội, chưa có điều kiện vào tới Giáo Điểm, nay con email này để làm chứng cho Lòng Chúa Thương Xót. Sau này 2 bé lớn một chút, con sẽ đưa 2 cháu vào để làm chứng cho mọi người về lòng Chúa Thương Xót thật lớn lao kỳ diệu...

Mến chúc cha có thật nhiều sức khỏe, luôn bình an trong vòng tay Thiên Chúa, là chỗ dựa vững chắc cho đoàn chiên chúng con.

*Elizabeth Huyền Linh
huyenlinhti@gmail.com*

*Chuyên mục :

HẠT GIỐNG LÒNG THƯƠNG XÓT



1. Ông Cụ Nương, 90 tuổi

Gia đình ông quả là có lắm gian truân, bà cụ đang trí mất hồi năm ngoái, mấy đứa con bình thường thì đã có gia đình, ông còn hai người con gái. Một cô tên Mùi, 58 tuổi bị đau mắt và mù 28 năm nay. Một người con gái khác tên Lý, 53 tuổi, bị bấu cổ. Quanh nhà có được mấy trăm mét cà phê, họ sống nhờ vào ít cà phê ấy. Chúng tôi tặng gia đình ông một máy nghe bài giảng Lòng Thương Xót Chúa. Lần đến thăm gần đây ông cho biết cả nhà từ khi có máy luôn quây quần lần chuỗi Lòng Thương Xót lúc 3 giờ chiều. Dù khó khăn bệnh tật nhưng gia đình ông luôn cảm thấy được bình an khi tín thác vào Lòng Thương Xót của Chúa.

2. Bà Cụ Thân - Gia Kiệm

Ở vùng Gia Kiệm có bà cụ neo đơn tên Thân. Thực ra bà sống nhờ vào 5 đứa cháu nội, đều là cháu trai, 5 người cháu ấy bà đã nuôi chúng từ nhỏ, đứa lớn năm nay đã 34 tuổi, đứa nhỏ 24 tuổi. Bà luôn mang trong lòng một niềm đau buồn. Hơn 20 năm trước, con trai bà tự vẫn chết, con dâu bỏ đi theo người đàn ông khác, một thân bà nội già oằn lưng nuôi năm đứa cháu nhỏ mồ côi, lo cho chúng ăn học.

Chúng tôi tới thăm tặng bà một ít quà và một máy nghe giảng Lòng Thương Xót Chúa. Ngay ngày hôm sau ghé lại thăm, bà nói nếu cái máy này bị hư thì bà buồn chết mất. Bà luôn mở máy để đọc kinh Lòng Thương Xót theo máy. Khi nghe cha giảng bà mới thấm nhuần Lòng Thương Xót của Chúa. Bà không còn giận người con dâu. Bà thấy thương nó, sẽ cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa cho nó biết ăn năn trở về với Lòng Thương Xót Chúa. Bà nói các cháu của bà hiện làm ở công ty gì đó tận

Bình Dương, hàng tháng chúng gửi tiền về cho bà. Mỗi năm các cháu chỉ về thăm nhà vào dịp Lễ hoặc Tết, khi chúng về thăm, bà sẽ kể cho chúng nghe về Lòng Thương Xót của Chúa. Niềm ước ao lớn nhất của bà là cầu xin Lòng Thương Xót Chúa cứu lấy linh hồn đứa con dâu của bà.

3- Người trung niên - Quảng Ngãi

Con tên là Phaolo Nguyễn Đường, 58 tuổi, hiện đang sinh hoạt tại giáo họ Kim Thành Thượng, giáo xứ Châu Me, giáo hạt Quảng Ngãi, giáo phận Quy Nhơn, điện thoại 01672997622. Xin cho con được tâm sự với cha cùng cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa, mà con mới được biết cách nay được 5 tháng.

Con đã bỏ Chúa từ ngày 30/04/1975. Suốt ba mươi chín năm, con không dám đến nhà thờ cũng chỉ bởi cái tội nhu nhược, hèn nhát, nhưng trong lòng con vẫn còn có Chúa, bằng chứng là sau năm 1986, bức ảnh Chúa Giêsu được cất giấu hơn mười năm, con đem ra lập bàn thờ Chúa, nhưng không dám đến cùng Chúa.

Mặc dù tội lỗi của con được sắp dài dài theo thời gian, nhưng Chúa là Cha nhân lành đã thương xót, tha thứ và đưa con quay trở lại vào tháng 12 năm 2014. Chúa đã sắp đặt, vợ con là người không có đạo mà cũng nhiệt thành cùng con khẩn nguyện sẽ đi theo Chúa đến cùng, với lòng kính trọng và yêu mến.

Vào tháng 12 năm 2015, có người chị tên là Hà Thị Liên ở Bảo Lộc-Lâm Đồng đã xa quê hương, đi lập nghiệp bao nhiêu năm, về thăm và tặng con cái máy nghe "500 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót". Bắt đầu con nghe một ngày một bài giảng, về sau cứ tiếp tục tăng lên, một ngày con nghe 2, 3 bài giảng, rồi cuối cùng con bọc máy vào túi đem theo khi đi lao động luôn. Con đem máy theo khi đọc kinh cầu nguyện ở giáo họ, khi họp hiệp hội Mến Thánh Giá tại Thế trong giáo xứ, hội Legio Mariae. Tính đến nay, Lòng Thương Xót Chúa qua lời rao giảng của cha đã trải đều trên khắp giáo xứ Châu Me, cùng với tượng ảnh, tập san "Nhờ Mẹ Đến Với Chúa", cuốn "Tâm Thư Lòng Nhân Hậu Của Cha", được bà con giáo dân cũng như người ngoại giáo đón nhận một cách chân thành và tích cực.

Cụ thể, trước khi con, vợ con chưa biết đến Lòng Thương Xót Chúa, cuộc sống trần thế luôn đeo bám con, hay nóng tính, ghen tị, phán xét, hơn thua. Đến nay chúng con đã được Chúa biến đổi hoàn toàn. Nhờ vợ chồng con lần chuỗi Lòng Thương Xót Chúa mỗi 3 giờ chiều, mà bệnh hở van tim 2 lá, viêm đốt sống cổ, viêm khớp háng của con đến nay được khỏi chín mươi phần trăm.

Trong cuộc sống trần thế, tất cả chúng con như những con chim non, dễ bị cám dỗ vào tội lỗi, làm biến chất và đánh mất đi căn tính của người Kitô hữu. Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho gia đình con, cũng như tất cả anh chị em trong cộng đoàn dân Chúa giáo xứ Châu Me được bền tâm vững chí trước những gian nan thử thách, và sẵn sàng làm chứng nhân cho Chúa.

Với trí khôn và sức lực tự nhiên, chúng con không thể làm được gì nếu không có Chúa. Chúng con xin góp một phần sức lực nhỏ bé của mình vào công việc loan báo Tin Mừng Lòng Thương Xót của Thiên Chúa đến từng nhà, từng người và đưa những anh chị em còn nguội lạnh và những người ly giáo và lạc giáo về nhà Thiên Chúa.

Để có những kết quả trong việc Loan Báo Tin Mừng đến khắp mọi nơi, mọi nhà, ngoài sự nhiệt thành cầu nguyện và ra đi của chúng con, con nghĩ không thể thiếu cái máy 500 Bài Giảng Lòng Chúa Xót Thương (nếu như không muốn nói là chìa khoá đa năng).

Sau hơn 5 tháng Lòng Chúa Thương Xót về tới giáo họ Kim Thành Thượng, giáo xứ Châu Me, nhịp nhàng với Năm Thánh Lòng Thương Xót, cộng đồng giáo dân chúng con đã thay đổi rất nhiều trong đời sống gia đình và đời sống Kitô hữu. Lòng Thương Xót Chúa đã đưa vợ chồng anh Nguyễn Hà và chị Nguyễn Thị Tuệ quay về với Chúa.

Xin Chúa Thánh Thần ban ơn phúc để cha có sức khoẻ tiếp tục sứ mạng Thiên Chúa đã giao phó.

Con Phaolo Nguyễn Đường (01672997622)

4- Võ Kim Ngọc & Quý -Hoa Kỳ

Con vẫn nghe cha chia sẻ qua website muoichodoi.info mỗi ngày. Trang web này như là món ăn tinh thần cho con không thể thiếu được. Con download các bài giảng của cha xuống, copy vào CD gửi tặng cho bạn bè. Con thấy hình cha đang cùng với bà con tu sửa Giáo Điểm, thấy tội quá! Con rất cảm động khi thấy một người chủ nhiệt tình cùng với con chiến sửa sang nhà Chúa.

Cháu con ở Việt Nam đã gửi qua Mỹ cho con 3 cái máy "500 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót". Con đã tặng cho mọi người, ai cũng mê cả cha ạ. Nhất là chị Xinh, con trai vừa qua đời nên chị buồn, chị nghe có một đêm thôi là hết pin phải sạc pin lại. Một bà cụ 84 tuổi nằm ở nhà nghe nguyên một ngày. Chị Lan vợ anh Thế thì ôm cái máy cả ngày, đến nỗi đi lên xe chị cũng đem theo mở cho hai vợ chồng cùng nghe.

Tạ ơn Chúa đã gửi cha đến để đem niềm vui cho những người ở hải ngoại. Những lời chia sẻ rất sát với thực tế và dí dỏm của cha, qua những câu hỏi đáp với giáo dân và những lời ca hát rất vui, đặc biệt là các chứng nhân lòng thương xót Chúa, trên cả tuyệt vời. Nhiều khi vừa lái xe vừa nghe giảng, con cũng bật cười lên, người Mỹ tưởng là con cười với họ. Vui vậy đó cha ạ.

Chúng con họp nhóm thứ tư hàng tuần để lần chuỗi lòng thương xót. Xin cha cầu nguyện cho chúng con luôn, cũng như chúng con luôn nhớ đến cha trong lời nguyện.

Love & prayers from Ngọc & Quý Vo (Hawthorne)
ngockimvo@sbcglobal.net

**Chứng Nhân LTX*

NƯỚC VIỆT MẾN YÊU



• **Giáo phận Quy Nhơn**

Con tên Stephano Lê Hoàng Huy, 40 tuổi, đã lập gia đình, và có một bé gái gần 2 tuổi hiện đang ở Quy Nhơn - Bình Định. Con là kỹ sư xây dựng thủy lợi làm cho một công ty TNHH xây dựng trong tỉnh gần 10 năm. Giữa năm 2015, vì làm ăn thua lỗ, công ty phá sản, làm cho con bị thất nghiệp, và còn nợ con nhiều tháng tiền lương không trả.

Cuối năm 2014 con bị một cái mụn mọc gần lỗ hậu môn giống như mụn nhọt, uống thuốc không hết. Đầu tháng 4-2015, đến bệnh viện đa khoa thành phố khám, bác sĩ nói con bị rò hậu môn, phải nhập viện mổ, và con ở trong bệnh viện gần 1 tháng để chữa trị. Hai tháng sau, bệnh tái phát, bác sĩ nói con phải nhập viện mổ lại. Mỗi lần mổ mất rất nhiều tiền, con đang thất nghiệp không có tiền để đi, cho nên từ đó đến giờ con chỉ uống thuốc bắc để cầm chừng.

Trong 10 năm đi làm, con không biết đọc kinh hàng ngày để cầu nguyện là gì hết, chỉ ngày chủ nhật đi lễ rồi về, đôi khi còn bỏ lễ ngày chủ nhật. Khi đau bệnh, thất nghiệp con mới đọc kinh cầu nguyện với Chúa. Và con mới biết đọc kinh lòng thương xót vào tháng 6 năm nay qua cuốn “Tâm Thư Lòng Nhân Hậu của Cha” và các bài giảng trên mạng của cha do một người hàng xóm được ơn Chúa khi gặp cha chỉ lại cho con.

Con thật đáng trách, vì cha rao giảng lòng thương xót của Chúa từ lâu rồi mà giờ con mới biết. Bây giờ mỗi ngày con đều đọc kinh lòng thương xót và tải những bài giảng của cha về nghe. Con đang bị đau và thất nghiệp nên tâm trạng mệt mỏi chán nản lắm, nhưng nhờ đọc kinh lòng thương xót

và tín thác vào Chúa mỗi ngày nên giờ tâm trạng của con nhẹ hơn nhiều.

Xin cha cùng cộng đoàn cầu nguyện cho con vượt qua cuộc thử thách này.

*Stephano Lê Hoàng Huy
huystone77@gmail.com>*

• **Giáo Phận Lạng Sơn**

Con là Maria Nguyễn Thu Trang, hiện ở giáo xứ Tiên Cát, thành phố Việt Trì, tỉnh Phú Thọ.

Năm nay con 20 tuổi, học đại học ở Hà Nội. Mẹ con là người Đạo gốc, ở giáo xứ Bằng Giã, huyện Hạ Hòa, tỉnh Phú Thọ, nhưng sau khi lấy chồng xa nhà, không thường xuyên về quê được, cũng đã bỏ đi lễ 20 năm. Mẹ con không hẳn là bỏ đạo, nhưng không đi lễ thường xuyên. Phần con, lúc sinh ra đã được rửa tội, nhưng chưa được thêm sức, và cũng chưa được học giáo lý Công Giáo, một phần cũng do bố con không đồng ý. Con chỉ được đi lễ Giáng Sinh và một số ngày lễ lớn mỗi khi về nhà bà ngoại chơi thôi.

Cách đây 3 năm, trước lúc thi đại học vài tháng, con thấy trong người không ổn, chân tay sưng vù, đau nhức, đi lại khó khăn. Nhìn con tội nghiệp lắm, mẹ con cứ khóc suốt, con chẳng biết làm cách nào. Con đi khám bác sĩ ở bệnh viện gần nhà, một lần xuống Hà Nội khám, nhưng không phát hiện ra bệnh. Bác sĩ nói con bị đau khớp, uống nhiều loại thuốc cả Đông y Tây y, đi chạy chữa nhiều nơi mà không tìm ra bệnh.

Một hôm đang nằm ngủ, cảm thấy không thể chịu đựng được, cứ như có kiến trong xương trong tủy, con và mẹ cầu xin Chúa cứu vì con không chịu được nổi nữa, và Chúa nhận lời. Con đỡ hơn một chút. Cả nhà con quyết định sáng sớm hôm sau cho con đi khám ở Hà Nội. Đến bệnh viện Bạch Mai, con hi vọng những giáo sư bác sĩ giỏi ở đó có thể chữa bệnh cho con. Chúa phù hộ con. Sau khi làm đầy đủ các loại xét

nghiệm chụp chiếu toàn thân, bác sĩ tìm ra được căn bệnh. Con bị bệnh LUPUS ban đỏ hệ thống. Bệnh này trước kia ít người phát hiện ra và nó ảnh hưởng đến tất cả các cơ quan trong cơ thể, làm hệ miễn dịch bị kém đi nhiều, ảnh hưởng đến khớp, thận, dạ dày, thiếu máu. Cũng là Chúa phù hộ cho con, bệnh chưa ăn sâu vào cơ thể con quá, bác sĩ nói con về uống thuốc theo đơn, nếu không đỡ thì phải nhập viện để theo dõi. Con sợ lắm, vì con còn phải thi đại học. Con cầu xin Chúa cho con ăn được nhiều, để có sức chống lại bệnh và tác dụng phụ của thuốc. Khi ấy con phải uống đến 15 viên thuốc mỗi ngày. Có một loại thuốc, là thuốc chính của bệnh, lúc nặng nhất con uống đến liều 32 gram. Chúa phù hộ cho nên con ăn được cháo, uống được sữa, uống thuốc. Nhờ đúng bệnh đúng thuốc, con dần dần khỏe hơn.

Con thi đại học, mặc dù không đi thi trường mình thích nhất, sợ không đủ điểm đỗ, vì sức khỏe yếu làm con không thể học tập như ý muốn. Con thi trường Đại học Kinh tế Quốc dân, một phần cũng để gần bệnh viện Bạch Mai, vì căn bệnh quái ác này khiến con tháng nào cũng phải đi khám, xét nghiệm, và theo lời bác sĩ, con phải uống thuốc suốt đời

Con đỗ Đại học với điểm khá ổn, nếu thi trường con thích nhất cũng đỗ, nhưng con không hối tiếc, vì có lẽ Chúa muốn con làm thế. Con thuê nhà gần trường, gần bệnh viện và đi khám đầy đủ. Từ đó sức khỏe con cải thiện nhiều lắm, thuốc chính của bệnh, có khi con chỉ phải uống liều 4gram thôi. Chúa đã phù hộ con. Con biết là bị bệnh thì khổ lắm nên con cũng tham gia một số hoạt động tình nguyện ở bệnh viện nơi con điều trị. Con thấy mình làm được việc tốt thì âm áp lắm, và chắc chắn Chúa cũng muốn con làm như vậy.

Về lý do con biết đến Lòng Chúa Thương Xót, là cách đây không lâu, mẹ con được một bác gần nhà cho mượn CD "20 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa", sau đó là máy nghe 500 bài giảng. Mẹ con nghe suốt và bảo con nghe. Khi làm

việc mẹ con cũng nghe, lúc rảnh rồi là bật trang web muoichodoi.info để nghe. Con phải đi học, nên không thể nghe liên tục như mẹ, nhưng khi về nhà, con luôn thấy trong nhà mình có tiếng giảng của cha, và con luôn cùng nghe với mẹ.

Mẹ con cũng tìm cách loan truyền Lòng Chúa Thương Xót đến dì của con. Dì lấy chồng và bỏ đạo luôn. Mẹ cũng đưa cho ngoại con chiếc máy 500 bài giảng. Mẹ con bảo, mẹ có lỗi với Chúa quá nhiều rồi, mẹ phải làm việc này bù lại để xin Chúa tha thứ.

Từ đó mẹ con và con luôn nghe giảng và cầu nguyện lòng thương xót Chúa. Mẹ con đã quay về với Chúa, và con cũng vậy, con tin vào Chúa. Trước đây con không được học giáo lý, không được đi lễ, nên không biết, không hiểu gì về lòng thương xót Chúa. Giờ con xin hoàn toàn tin Chúa. Chúa cho con khỏi bệnh thì con vui. Chúa không cho con khỏi con cũng vui vì chắc chắn Chúa sẽ làm bệnh con đỡ hơn, như thế là con biết ơn Chúa vô cùng rồi.

Con tín thác vào Chúa. Con tin Ngài.

Maria Nguyễn Thu Trang
nguyenthutrang070896@gmail.com

• **Giáo Phận Kontum**

Con tên Phêrô Phạm Văn Sơn ở giáo xứ Đắc Mốt, Thị Trấn Ngọc Hồi, thuộc giáo phận Kon Tum.

Cuối năm 2015, con đi qua Bảo Lộc, Lâm Đồng thăm bà con. Các em kể cho con nghe về cái máy có 500 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa của cha. Con đã nhờ em xin cho con một cái. Con đã nghe và cảm nghiệm Lòng Chúa Thương Xót qua các bài giảng của cha. Con người ta sống phải biết chia sẻ, yêu thương và tha thứ.

Mấy năm nay con không xưng tội, vẫn đi lễ mà không rước Mình Máu Thánh Chúa. Từ khi nghe các bài giảng của

cha, Chúa đã thay đổi con. Nay con đã đi xưng tội và được rước Mình Máu Thánh Chúa vào lòng.

Con đã nhận được từ nhóm Thiện Nguyễn Tín Thác một sổ sách "Tâm Thư Lòng Nhân Hậu của Cha", tập san "Nhờ Mẹ Đến Với Chúa", tràng chuỗi và máy nghe 500 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa. Con đem về chia sẻ cho mọi người ở Ngọc Hồi, Kon Tum.

Còn một ơn nữa là con đã nhận tin nhờ cha cầu nguyện cho anh Giuse ở ngoài Bắc. Anh uống rượu, chửi vợ, đánh con, chửi cả Chúa và cha mẹ đẻ. Từ khi cha và cộng đoàn cầu nguyện hướng dẫn chị và các cháu đọc kinh Lòng Thương Xót và hãy tín thác vào Chúa. Chúng con cũng đọc kinh và cầu nguyện cho anh. Chúa đã nhận lời. Anh đã giảm bớt nhậu nhẹt và chửi bới. Hôm nay biết cùng vợ đi nhà thờ rồi. Cảm tạ Chúa.

Xin Chúa chúc lành cho cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa Giáo Điểm Tin Mừng.

Đứa con được Chúa xót thương

Phêrô Phạm Văn Sơn

• **Giáo Phận Đà Lạt**

Con là Lưu Thị Mừng, thuộc xứ Đại Lộc, giáo phận Đà Lạt.

Ngày 10/04/2016 con bị bệnh, con gái con nhận tin xin cha cầu nguyện, nay con được ơn chữa lành khỏi bệnh nên con viết thư này con cảm ơn cha và làm chứng cho Lòng Thương Xót Chúa.

Ngày 10/04 con bị sốt nên phải nhập bệnh viện Bảo Lộc. Nằm điều trị ở đó 9 ngày không có kết quả, sau đó con được chuyển đến bệnh viện Nhiệt Đới.

Hai ngày sau có kết quả bệnh án. Bác sĩ nói con bị nhiễm trùng máu và trong người có nhiều hạch. Con rất lo sợ

và chỉ biết đọc kinh cầu nguyện. Con luôn miệng đọc “Lạy Chúa Giêsu con tín thác vào Chúa”.

Sau đó bác sĩ chuyển con qua bệnh viện Chợ Rẫy. Nằm điều trị ở Chợ Rẫy ngày nào con cũng bị sốt cả ngày lẫn đêm. Vào một buổi tối, bị sốt quá đến nỗi con phải khóc. Lúc đó con chỉ biết kêu xin Lòng Thương Xót Chúa và Mẹ Maria xin đừng bỏ con. Khi trời gần về sáng, thấy mình không còn sức lực nữa, con xin bác sĩ cho về nhà không điều trị nữa.

Khi về nhà, mọi người đến thăm và nói rằng con không thể qua khỏi. Lúc đó con nằm thở bằng ôxy và bị sốt liên tục. Hôm sau cha xứ vào cho con xưng tội và ban phép xức dầu. Giáo khu ai cũng đến đọc kinh Tuần Cửu Nhật Lòng Thương Xót Chúa.

Ba ngày sau đó con bớt sốt và dần dần khỏe lại. Ai cũng khuyên con nên đi điều trị lại. Tối ngày thứ 9 Tuần Cửu Nhật Kính Lòng Thương Xót Chúa, con đi bệnh viện lại. Khi nhập viện khoa huyết học, bác sĩ Bảo là người điều trị bệnh cho con. Ngay hôm sau bác sĩ cho con đi chụp phim lại, bốn ngày sau đó mới có kết quả. Con rất sợ và cầu nguyện xin Đức Mẹ cho con một phép lạ. Lúc nào con cũng đọc kinh cầu nguyện với Chúa và luôn miệng nói câu: "Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa".

Bốn ngày trôi qua thật lâu, và đã có kết quả. Bác sĩ báo con rằng con không bị gì hết. Con vô cùng sung sướng và thầm cảm ơn Chúa.

Sáng hôm sau bác sĩ nói đã tìm ra được bệnh của con và cho con đi xét nghiệm máu lại. Nỗi lo sợ lại đến với con. Cũng như lần trước, ba ngày trôi qua và nay lại có kết quả. Sáng hôm đó bác sĩ trưởng khoa và phó khoa đến khám cho con. Hai bác sĩ trao đổi với nhau thấy cô này kỳ kỳ vì hôm trước cô ấy sốt quá cô ấy xin về. Hôm cô ấy xuống, không bị sốt, làm các xét nghiệm máu thì không bị sao cả. Trao đổi với

nhau xong bác sĩ nói con không bị gì hết và cho con xuất viện ngay ngày hôm sau. Con mừng quá và con lại tạ ơn Chúa.

Đó là hồng ân Chúa ban cho con. Con xin tạ ơn Lòng Thương Xót Chúa và Đức Mẹ Maria. Cảm ơn cha và cộng đoàn đã hiệp ý cầu nguyện cho con.

Con Maria Lưu Thị Mừng

• **Giáo Phận Phú Cường**

Con là phêrô Nguyễn Đăng Yên, giáo xứ Tân Thạnh Đông, Củ Chi, thuộc giáo phận Phú Cường.

Con bị viêm cả 2 tai. Từ năm 2009 viêm tai thúi, mủ tai đóng vảy đóng vành. Bác sĩ lấy mủ và các chất thúi ở trong tai ra, rồi vệ sinh xịt thuốc vào cũng chỉ được vài ngày, dài lắm là một tuần thì bệnh nó trở lại. Cứ mỗi lần như vậy tai con rất ngứa, đau và ù nghe rất khó. Con rất thường xuyên đến tiệm cắt tóc chỉ với mục đích là lấy rấy hư thịt thối ở trong tai ra. Mỗi lần tắm xong là con ngứa tai, rồi tự lấy tắm bông ngoáy lôi ra từng cục thịt da thúi ở trong tai, lấy xong vài bữa nó lại như vậy. Con lo lắm, chỉ sợ vài tuổi nữa thì sẽ bị điếc.

Giữa năm 2014, một lần khi nghe bài giảng về Lòng Chúa Thương Xót xong, bố con nói: "Nếu Chúa muốn thì bệnh của con sẽ khỏi liền. Con có tin không?" Con cãi lại: "Bố tin như vậy thành ra mê tín dị đoan. Chúa có rất nhiều cách để chữa trị, hoặc Chúa cho gặp thầy gặp thuốc, hoặc bằng cách này hay cách khác, chứ Chúa không chữa như bố nói!".

Khi cãi bố xong, chiều hôm đó như thường lệ, con lấy tắm bông ra để ngoáy như mọi hôm thì trong tai con rất thông thoáng, cảm giác thấy thoáng tai con chọc chọc thì ở phía trên tai còn bám một ít và trong tai vẫn còn ít gọn lại. Con giật mình nhớ tới lúc đã cãi với bố.

Từ sau đợt đó, con không để ý đến bệnh ngứa tai nữa, phần vì tai không bị ngứa nên con cũng quên luôn. Rồi con không biết nó khỏi lúc nào nữa. Khi con nhớ tới nó thì nó đã

khỏi rồi. Tạ ơn Chúa, đến nay đôi tai của con đã bình phục hoàn toàn. Bên tai trái của con vẫn còn lại vết sẹo từ căn bệnh viêm tai của con gây ra.

Ồn thứ 2 là con với bố con không hợp tính nhau. Hai bố con như lửa với nước, ngồi với nhau là cãi nhau. Tính bố con gia trưởng nóng nảy hay chửi con. Nhiều lần bố chửi con trước mặt bạn bè, hoặc trong cả bữa ăn. Điều đó làm con rất hận. Có nhiều hôm, bố xuống nhà con chửi xong rồi đi về. Bố chửi con cả ngày Mồng Một Tết. Vì thế nên con không thể nào yêu thương bố con được. Bao nhiêu lần con cố gắng nhìn Chúa ở trong bố con mà con làm không nổi. Cứ thấy cái dáng lùn lùn, cái mặt cạu cạu là tự nhiên trong con đã bực tức rồi. Cứ như vậy!

Các cha giải tội khuyên con cứ làm tròn bổn phận của mình, còn ai sai người đó chịu. Con chỉ cầu xin Chúa cho bố con đổi tính nết, và cho con yêu thương bố con thật lòng chứ không "bằng mặt mà không bằng lòng"

Bằng đi một thời gian thì con được ơn đó. Một lần con xuống nhà gặp cha và được cha đặt tay cầu nguyện, từ đó con yêu thương bố con lúc nào không biết. Ngày trước thấy cái mặt cạu cạu với cái dáng lùn lùn, con rất ghét, nhưng giờ con thấy cái mặt cạu cạu và cái dáng lùn lùn đó con lại thương.

Con chỉ mong cho bố con được an nhàn, bớt khổ. Con cũng mong được thành đạt để cho bố mẹ con được hưởng an nhàn.

Đó là những gì con đã được lãnh nhận từ nơi lòng thương xót Chúa.

Con Nguyễn Đăng Yên
yendesign12@gmail.com

**Trang thơ*

Lời con nguyện xin



Cuộc sống dương gian có nghĩa gì?
Trăm năm giấc mộng có là chi?
Tiền tài, danh vọng, đời son trẻ...
Rồi cũng qua dần... cũng mất đi

Giữa đời ô trọc, kiếp phù sinh
Giữa những buồn vui với nhục vinh
Giữa những thành công và thất bại
Thành tâm dâng Chúa nén hương kinh

Cho con lòng mến, sự an bình,
Trọn chữ hy sinh, trọn nghĩa tình
Dẫu khó không sờn - luôn tín thác
Một đời con thảo - một niềm tin.

Lạy Chúa con xin chỉ một điều
Dù đời gian khổ vẫn tin yêu
Vẫn đem hy vọng gieo muôn lối
Dem hạt tình thương rải thật nhiều

Con xin được hát khúc tình yêu
Để cuộc đời vui bớt quạnh hiu
"Vui bước hân hoan đồng lúa mới
Vui mùa gặt hái biết bao nhiêu"

Maria Bùi Vĩnh Thúy

**Chứng Nhân LTX*

LỜI TẠ ƠN TỪ NƠI XA LẮM



• Hàn Quốc

Xin Thiên Chúa tình yêu tuôn đổ muôn vàn hồng ân trên cha để cha giúp chúng con những bài giảng hay và đầy ý nghĩa.

Con là con chiên đang làm việc ở Hàn Quốc. Trước đây, con là một con chiên lạc, một đứa con hoang đàng. Con đã gần như quên mất Chúa. Sống một mình tự do nơi xứ người với bao nhiêu cám dỗ, con đã nhiều lần chiều theo xác thịt, bỏ Chúa, rời xa giáo hội. Nhưng Chúa đầy lòng thương xót đã không bỏ rơi con.

Cách đây 4 năm, một lần đi lễ với tâm hồn khô khan, tình cờ con nghe được 2 người ngồi kế bên nói về Bài Giảng Lòng Thương Xót, với trang web gì đó. Do tò mò, con đã lục tìm trên mạng, cuối cùng đã tìm ra trang web muoichodoi.info có các bài giảng của cha. Nghe một lần là con nghiền luôn tới giờ. Ngày nào con cũng nghe.

Con tin là Chúa đã làm việc này. Chúa dùng 2 bạn kia và các bài giảng của cha để đưa con quay trở về. Các bài giảng của cha đã đánh động con, đưa con về đường ngay nẻo chính.

Không lâu, sau khi nghe các bài giảng của cha, con đã đến tòa hòa giải để đón nhận ơn tha thứ, điều mà trước đó đối với con là "xa xỉ"! Từ đó, con đã thay đổi, lòng đạo của con đã "tươi" dần lên, không còn khô héo cằn cỗi như trước nữa. Tạ ơn Chúa!

Đến hôm nay thì con đã khá hơn rồi, đã biết sợ tội, không còn "mất cảm giác với tội" nữa. Lương tâm con cần

rút mạnh mỗi khi phạm tội. Con đã ao ước được đến nhà thờ, được đón Chúa vào lòng. Chúa thật nhiệm mầu phải không cha?

Ồn lành Chúa ban cho con thì vô số kể. Chúc cho con có công ăn việc làm ổn định, có sức khỏe tốt, có mọi sự... con có viết bao nhiêu cũng không đủ. Chỉ biết tạ ơn Chúa không ngừng nghỉ và cố gắng sống tốt hơn từng ngày để làm chứng cho Chúa.

Xin cha cầu nguyện cho con được giữ lòng thủy chung với Chúa cho trọn, vì con cũng còn "trần gian" lắm!

Nguyện xin Chúa luôn gìn giữ cha trong tình yêu thương xót của Ngài.

Đứa con được xót thương

*Nguyễn Hồ
nguyenho.mr@gmail.com*

• Malaysia

Con là Giuse Lê Quang Liên, thuộc giáo xứ Tạ Xá, giáo phận Hưng Hóa, hiện đang làm việc tại Malaysia. Con viết mấy dòng này cảm tạ Lòng Chúa Thương Xót. Cảm tạ Chúa, qua lời cầu bầu của Mẹ Maria, lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, mà Chúa đã nhận lời và ban ơn trên những con người bé nhỏ tội lỗi và đau khổ.

Hôm Chúa Nhật 19-6-2016, từ Malaysia, con có nhận tin xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho cậu của con, và Chúa đã nhận lời. Cậu con bị bệnh ung thư gan, bệnh viện ở Hà Nội đã trả về không chữa được nữa. Về nhà, cậu con không ăn được gì, chỉ uống chút sữa. Cậu con bị đau đớn lắm, không nằm không ngồi được, chỉ đứng tựa vào vật gì thôi.

Vậy mà qua lời cầu nguyện của cha và cộng đoàn, Chúa đã cho cậu con dần hồi phục. Hôm nay con điện về

Việt Nam hỏi thăm thì cậu con đã khỏe hơn, nói chuyện được nhiều, đã ăn được một chút cơm, và bây giờ cậu con có thể nằm và ngồi được một lúc rồi.

Thật là kỳ diệu! Thật là một phép lạ! Chúa đã yêu thương và luôn gìn giữ chúng con mặc dù chúng con là kẻ tội lỗi và chưa hết lòng yêu mến Chúa.

Cảm tạ Chúa. Cảm ơn cha và cộng đoàn đã cầu nguyện cho gia đình con. Xin tiếp tục cầu nguyện để xin Chúa chữa lành cho cậu con và hết thảy mọi người đang đau đớn trong bệnh tật cả về thể xác lẫn tâm hồn.

Con cũng cầu xin Chúa ban cho cha luôn mạnh khỏe, tràn đầy Thánh Thần, và Lòng Chúa Thương Xót để cha ra đi loan truyền Lòng Thương Xót Chúa đến mọi nơi.

Người con phương xa

*Giuse Lê Quang Liên
lequanglien8692@gmail.com*

• Phần Lan

- Con tên là Vicente Đào Quang Phương, 22 tuổi, đang du học tại Phần Lan. Con biết đến trang web muoichodoi.info nửa năm nay, và ngày nào con cũng lên nghe cha giảng về lòng Chúa thương xót. Một bài giảng con nghe ít nhất 3 lần, và rất thích nghe cha giảng.

Nhờ biết đến Lòng Chúa Thương Xót, con đã quay trở lại yêu mến Chúa hơn, vì suốt 2 năm ở xứ người, con rất thờ ơ đi nhà thờ, đi nhà thờ Tin Lành thì không hợp. Nhờ hồng ân Chúa, nhà mới của con gần nhà thờ Công Giáo nên con đã đi lễ mỗi Chúa Nhật. Con cũng được ơn Chúa mở lòng ra, biết quan tâm yêu thương mọi người, đặc biệt là những người nghèo ở Việt Nam.

Tháng 7-2012 con đã cố gắng đến Lộ Đức viếng Đức Mẹ vì con rất yêu kính Mẹ và được ơn Mẹ nhân tiền. Con

đã được hãng máy bay bù 1 ít chi phí tổn kém của con đến Pháp. Mẹ thật hiền vinh.

Con sống 1 mình ở xứ lạ này, không bạn bè nhiều, và cuộc sống thiếu thốn, thiếu vắng tình người, nhưng con lại có nhiều thời gian để cầu nguyện và thông hiệp với Chúa hơn. Con cảm thấy mỗi ngày là 1 hồng ân Chúa ban, và trong 2 năm ở đây, con thấy rõ nhiều phép lạ Chúa ban và giữ gìn con. Con xin phó thác tất cả tuổi trẻ của con cho Chúa. Con nghĩ là người trẻ nếu chỉ lo dần thân vào đi làm, lo kiếm tiền, hay ăn chơi... thì về sau sẽ rất hối hận vì đánh mất tuổi trẻ, nhưng nếu người trẻ biết bám lấy Lòng Thương Xót Chúa thì không bao giờ hối hận.

Hiện nay con cũng có vài thử thách của bản thân và gia đình. Xin cha hiệp ý cầu nguyện cho mẹ con khỏe mạnh, bớt bệnh phổi, thận và huyết áp, em gái con được du học thành công, và cho con sức khỏe, làm luận án tốt nghiệp và được nhận vào học thạc sĩ ở đây. Cũng xin cha cầu cho con biết mở lòng ra hơn và nhìn thấy Chúa ở anh em mình, vì con còn khép kín và thờ ơ lắm.

Con xin phó thác cha và những con chiên Việt Nam khắp thế giới trong đại dương Lòng Thương Xót Chúa.

Người con xa xứ

Vincente Đào Quang Phương
daoqphuong@gmail.com

- Con là Vicente Phương, 24 tuổi ở Phần Lan. Con vẫn hằng nghe lời cha giảng ở website muoichodoi.info và hóng tin cha ở VN. Nay con có sự khó này nhờ cha cầu nguyện. Mẹ con là Maria Nguyễn Thị Liễu, 48 tuổi, bị khối u ở ngực, mai mẹ con lên bàn mổ để xem có phải ung thư không. Mẹ con chỉ còn 1 mình ở VN thôi, mà còn phải lo cho anh em con du học và bà con già yếu. Con xin cha thêm

lời cầu nguyện, nếu Chúa muốn, xin cho mẹ con được bước lành để sống khoẻ và nuôi em con.

- Cha ơi, đây là lời chứng của mẹ con. Con copy lại để làm chứng cho lòng thương xót Chúa nhé! Đây là lá thư của mẹ con: "Con là Maria Nguyễn Thị Liễu, 48 tuổi, ở giáo xứ Bình Hoà, Sài Gòn. Con đã từng bị lao phổi, di chứng để lại làm con luôn bị ho khi thời tiết đổi mùa. Gần đây vào tháng 2, con phát hiện có một khối u ở ngực. Con đi khám, bác sĩ bắt mổ để xét nghiệm tế bào ung thư. Con chuẩn bị sáng mai đi mổ và con vô cùng sợ hãi. Con gọi điện thoại cho con trai con là Vicente Đào Quang Phương, 24 tuổi đang sống ở Phần Lan, cháu đã nhờ cha cầu nguyện cho con ngay đêm đó. Sáng ngủ dậy con nhận được tin nhắn của cháu: "Mẹ đừng lo, cha Long đã cầu nguyện cho mẹ, hãy tin vào lòng Chúa xót thương." Và Chúa đã nhận lời của con thông qua cha. Sáng hôm đó con đi bệnh viện, bác sĩ khám lại và nói không có bị gì đâu, u lành tính thôi, về uống thuốc sẽ hết. Con cũng đi xét nghiệm lại phổi và phổi của con cũng rất tốt. Con cảm tạ Chúa". (thuhanh1966@yahoo.com)

• Hoa Kỳ (USA)

Con xin giới thiệu rõ ràng về con để làm chứng cho Chúa. Con tên là Phanxico Xavie Trần Quang Tiến, 48 tuổi, hiện sống tại bang Michigan, Hoa Kỳ, thuộc họ đạo Saint Francis De sales. Cha xứ của con là người Mỹ. Cha người Việt Nam ở thành phố cách nhà con 2 tiếng lái xe, mỗi tháng cha tới dâng lễ tiếng Việt 1 lần.

Con cố gắng làm việc thật nhiều giờ để kiếm tiền cho con của con đi học sau này. Chính vì làm nhiều nên con cảm thấy mệt mỏi, vào nhà thờ mới có một chút thôi là con

đã thấy buồn ngủ rồi. Mỗi tuần con chỉ dành cho Chúa có 1 tiếng thôi nhưng cũng không trọn vẹn nữa.

Năm 2015, vợ con rủ đi Đại Hội Thánh Mẫu ở Missouri, thật lòng con không muốn đi vì vừa tốn tiền, vừa mệt, và phải ngủ ngoài cái lều, nhưng con cũng đi thử coi sao! Vợ chồng con cùng với 3 đứa con nhỏ và mẹ của con đi hành hương với nhau lần đó. Con được tham dự các thánh lễ và các buổi hội thảo về gia đình, nước mắt con đã chảy ra mặc dù trước đây con không biết khóc là gì. Trước đây cho dù gặp nhiều chuyện buồn hay nghịch cảnh cũng không thể làm cho con rơi lệ. Đang lúc ngồi chơi thì có người đem tới đưa cho con cuốn Tập San "Nhờ Mẹ Đến Với Chúa" và CD "20 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa".

Khi về nhà, con suy nghĩ rất nhiều về cách sống đạo không sốt sắng của con trong thời gian qua. Sau đó con đã dùng điện thoại để mở nghe lại những bài giảng ở Đại Hội. Con chợt nhớ ra cái CD "20 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa" người ta tặng, con bỏ vào xe nghe thử trong lúc lái xe và con cảm giác có chút tác động. Cuốn Tập San "Nhờ Mẹ Đến Với Chúa", mới đọc sơ qua nhưng đã làm con phải suy nghĩ rất nhiều. Sau khi nghe hết các bài giảng ở Đại Hội rồi con chợt thấy CD "20 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa" và con tò mò mở lên nghe thử coi là cái gì đây?

Bỏ điện thoại vào túi quần, con đi sơn lại cái sần gỗ phía sau nhà. Nghe cha nói tên của cha, con chợt nhận ra giọng nói giống như giọng trong CD, thế là con vội vàng tháo bao tay, lấy điện thoại ra để xem mặt của cha coi như thế nào. Con bị cuốn hút vào lời giảng của cha và nhân chứng được ơn quay trở về với Chúa. Nghe Thủy Tiên và Thế Vinh hát về lòng thương xót Chúa mà nước mắt con chảy ra không biết bao lần. Chúa làm con gục ngã! Thậm

chí khi nhận được email cha nói con viết lại cuộc đời của con để làm chứng cho Chúa nước mắt con trào ra.

Con theo đạo từ năm 1991, đến năm 2016 là 25 năm, nhưng không biết cách đọc Kinh Mân Côi, thế là con dùng điện thoại để lên mạng học cách đọc Kinh Mân Côi. Rồi nhờ cha hướng dẫn mà con tìm ra cách để nghe bài giảng lòng Chúa thương xót, và xem được video thánh lễ do cha giảng trên mạng (trước đây con không biết cách mở). Những lời cha giảng con đã từng nghe qua rồi nhưng không cảm nhận được, có lẽ chưa được Chúa ban ơn. Con đưa CD cho chị của con nghe, và con lên nhà dì của con để nói chuyện về cha. Con treo trên xe móc khóa có hình Chúa Thương Xót và Thánh Faustina do cha gửi tặng.

Nhờ nghe CD "20 Bài Giảng Lòng Thương Xót Chúa" của cha mà con được ơn quay trở về với Chúa. Trước đây con tội lỗi lắm, nhưng Chúa vẫn tuôn đổ hồng ân xuống cho con. Bây giờ nghĩ lại con thấy sợ vì tội của con, mặc dù nghe cha giảng là quên đi tội đã xưng nhưng sao con cứ nghĩ đến tội con đã xúc phạm đến Chúa.

Điện thoại của con bây giờ chỉ có vào trang web muoichodoi.info mà thôi, con không mở trang web nào cả và con cũng không còn mở nhạc lên nghe nữa. Mỗi khi đi làm về, tắm xong là con đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa, tạ ơn Chúa và lên giường ngủ là gần 3 giờ sáng. 7 giờ con phải dậy làm thức ăn cho con của con ăn và đem theo vào trường (vợ con đã đi làm rồi). Con đưa mấy đứa nhỏ đi học rồi về nhà đọc Kinh Mân Côi, đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa rồi đi ngủ đến trưa dậy kiếm gì ăn và nghe bài giảng của cha và lại lần chuỗi Lòng Thương Xót. Con ngủ thêm một chút nữa để đến gần 3 giờ là phải đi đón con về và tranh thủ đọc kinh Lòng Thương Xót nữa, rồi phải ra xe đi

làm liền cho kịp giờ. Con để Chuối ở trên phòng và kể cả ở dưới nhà để có thể đọc kinh bất cứ lúc nào.

Buổi tối 3 đưa con của con dẫn nhau ra phòng khách đọc kinh rồi đi ngủ. Con dạy cho các cháu cách đọc kinh thuộc lòng vì các cháu không đọc được tiếng Việt. Cuối tuần thì 4 cha con đọc kinh chung với nhau. Lúc trước con sợ Chúa bỏ con nhưng giờ đây được ơn quay trở về thì con lại sợ con bỏ Chúa! Tội nghiệp Chúa đã chờ đợi con suốt 25 năm trời như vậy. Bây giờ con siêng năng đọc kinh cầu nguyện để bù đắp cho thời gian đã qua.

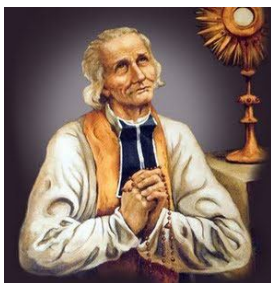
Con cầu nguyện với Chúa và Mẹ Maria tha thiết lắm, cho nhiều người quay trở về giống như con và các con của con sống đạo cho tốt. Nếu như lần đó Chúa không cứu con khỏi tai nạn thì con đã chết và mất linh hồn rồi. Trước đây mỗi lần làm việc bác ái thì con đều nói với Chúa là “Đạo thánh Chúa dạy cho con làm như vậy, xin Chúa nhận tấm lòng nhỏ bé của con đối với Người”. Giờ đây nhờ cha giảng nên con hiểu được mọi thứ con có được đều là của Chúa, cho nên con chỉ trả lại cho Chúa mà thôi.

Con cầu nguyện cho cha có sức khỏe tốt để cha cứu thêm được nhiều người như con.

Người con được cứu

Phanxico Xavie Trần Quang Tiến
tient270@yahoo.com

Thay lời kết
Tập San tháng 7 và 8 năm 2016
(Nhân ngày lễ Kính Thánh Gioan Maria Vianney –
Bổn Mạng các Linh Mục 4/8)



CHÚT TÂM TÌNH của NGƯỜI ANH

**Đây là lá thư tâm tình của một người anh gửi cho em ruột của mình mới nhận lãnh thiên chức linh mục được 2 tuần lễ, đang hân hoan bước vào những ngày đầu phục vụ Cộng đoàn Dân Chúa.*

Chú Thắng thân mến!

Hai tuần lễ sau ngày chú thụ phong linh mục đã trôi qua rất mau, chú nhỉ. Thế là chú đã tới nhiệm sở và bắt đầu công tác mới trong tư thế của một linh mục phó xứ. Tạ ơn Chúa.

Anh mới nhận được thư chú, trong đó chú nêu lên một câu hỏi: “Người giáo dân mong muốn điều gì nơi linh mục?”

Đọc thấy câu hỏi này, anh biết ngay rằng chú đang ưu tư nhiều về đời sống linh mục. Chú ưu tư là phải, vì chú

làm linh mục không phải cho mình, nhưng là cho người khác, cho các linh hồn để làm vinh danh Chúa.

Chú Thắng à, hôm nay anh xin trả lời câu hỏi trên đây của chú bằng những tâm tình chân thực, phát xuất từ trái tim tràn đầy tình thương mến đối với các linh mục nói chung và đối với chú nói riêng.

Chú biết không, theo truyền thống và thực tế, đa số giáo dân Việt Nam rất kính trọng và cảm phục các linh mục, bởi vì các ngài có chức thánh, là đẳng Kitô thứ hai, có quyền cử hành các phép bí tích, nhất là các ngài hy sinh cả cuộc đời, chấp nhận sống độc thân, để phục vụ Thiên Chúa và tha nhân.

Trong khi họ kính trọng linh mục như thế thì đương nhiên họ cũng kỳ vọng rất nhiều nơi linh mục.

Với tư cách là một giáo dân, anh mong muốn chú, một linh mục, phải đặc biệt lưu tâm tới những điểm sau đây:

- **Về đời sống siêu nhiên:** Anh ước ao chú luôn thánh thiện, đạo đức, được biểu lộ qua nếp sống khó nghèo, qua thái độ khiêm tốn thực sự, qua sự kiên nhẫn chịu đựng.

- **Về đời sống xã hội:** Đời sống siêu nhiên tốt lành trên đây phải được trải rộng sang đời sống xã hội. Nói một cách cụ thể, khi tiếp xúc với giáo dân, chú phải tỏ ra mình là người Việt Nam, mặc dù sống trên đất Mỹ. Anh muốn nhấn mạnh điều này: chú nên kính trọng mọi người, nhất là người lớn tuổi. Chắc chú đã từng nghe nói: “Kính lão đắc thọ”. Chú đừng bao giờ y mình là linh mục mà có những lời bất kính đối với những giáo dân đã trọng tuổi.

Chú Thắng à, cách xưng hô cũng là điều chú nên để ý. Chú chỉ nên xưng mình là “cha” với các em nhỏ mà thôi. Xưng mình là “cha” với các cụ cao niên là điều tối kỵ. Anh chứng kiến một trường hợp xảy ra trong một cộng đoàn. Cha quản nhiệm mới chừng 32 tuổi, rất tự nhiên xưng mình

là “cha” với một cử tọa gồm đa số lớn tuổi, có vị trên 70 tuổi. Lập tức, vị cao niên này phản ứng thật gay gắt: “Cha hỗn quá! Tuổi của tôi đáng là ông nội của cha. Cha nên thận trọng trong cách xưng hô. Cha phải hiểu rằng linh mục “được gọi là Cha”, chứ từ ngữ “cha” không minh nhiên tạo nên liên hệ cha và con”.

Anh muốn nói thêm về việc xưng hô. Chú phải thật linh động và biến báo khi xưng hô. Khi nói chung, ví dụ tại nhà thờ, chú cứ xưng hô “Quý vị và tôi” là được rồi.

Còn khi nói riêng, thì phải hết sức cẩn thận. Chú phải lưu ý tuổi, phái tính của người đối thoại. Chú cố gắng xưng hô thế nào vừa thân thiện, lịch sự, vừa tránh được sự đàm tiếu hoặc phiền trách của giáo dân. Thí dụ: năm nay chú 28 tuổi, gặp cụ già 80 tuổi mà chú gọi cụ bằng “anh” và tự xưng mình là “tôi” thì không lịch sự chút nào. Nhất là gặp một cô gái trẻ đẹp mà lại ngọt ngào xưng hô: “anh” và “em” thì thật là nguy hiểm!

- **Lắng nghe và phục thiện:** Chú nên vui vẻ đón nhận những ý kiến xây dựng, bình tĩnh trước những lời chỉ trích chê bai. Nếu chú muốn giáo dân nghe theo mình, thì chú cũng phải lắng nghe những đề nghị tốt lành của những giáo dân thiện chí. Đừng nổi nóng khi bị chống đối!

- **Hy sinh hết mình, phục vụ tận tâm:** Là hình ảnh một chủ chăn tuyệt vời, giáo dân nào mà không phục một vị linh mục như thế. Đối với giáo dân, chú không nên áp dụng nguyên tắc quá khắt khe và máy móc, cũng đừng giữ giờ quá đáng để trở thành khô khan, lãnh đạm.

- **Nêu gương sáng:** Chú phải sống những điều chú giảng và chỉ giảng những điều chú đã sống. Giáo dân không muốn vâng phục một linh mục mà lời nói không đi đôi với việc làm.

- **Tín nhiệm:** Đối với giáo dân cộng sự viên, chú phải tín nhiệm họ và coi họ là ân nhân của mình. Hễ chú tỏ ra nghi ngờ họ, là chú sẽ làm cho họ tránh xa chú và không ai dám cộng tác với chú nữa.

- **Công bằng:** Chú phải đối xử công bằng với mọi người, không thiên vị ai. Không có thái độ trọng người này khinh người kia. Chú nên cố gắng hòa nhã và cởi mở với bất kỳ ai, không phân biệt giàu hay nghèo, trí thức hay ít học.

- **Tạo niềm tin:** Hằng ngày, chú phải trau dồi đức tin và sống niềm tin, để nhờ đó chú có thể tạo được niềm tin cho giáo dân, cũng nhờ đó giáo dân tiến gần tới Chúa hơn. Chú nên biết rằng giáo dân, nhất là các bạn trẻ, khi gặp linh mục, họ mong ước được linh mục trao tặng cho họ những kinh nghiệm cá nhân về Chúa. Chắc chú còn nhớ lời Đức Phaolô VI: *“Ngày nay người ta không muốn nghe những nhà giảng thuyết suông mà chỉ muốn nghe những nhân chứng”*.

Thật vậy, nếu chú chỉ giảng những điều chú hiểu biết về Đức Kitô mà không thực hành những điều Ngài dạy, thì lời giảng của chú rất khó nhập vào tâm hồn người nghe, có thể còn làm cho người nghe bất mãn và nghi ngờ.

- **Đối với phụ nữ:** Chú nên hết sức thận trọng và khôn ngoan khi tiếp xúc với họ, nhất là các thiếu nữ trẻ đẹp. Chú phải thường xuyên suy gẫm trường hợp vua Đavít để nhận ra thân phận yếu đuối của mình, để khiêm nhường bám vào Chúa và Mẹ Maria.

Chú nên theo gương một cha già cổ, lúc bình sinh, khi ngài phải tiếp khách phụ nữ, ngài tiếp họ tại phòng khách, các cửa sổ mở hết và không có màn che.

Được mọi người thương mến là điều đáng quý, nhưng nếu được một số người đẹp đặc biệt cảm tình, lại

tặng quà nữa, thì chú phải coi chừng. Nhất là khi chú cảm thấy quyến luyến cách riêng với một bóng hồng nào đó, thì lập tức chú phải dừng bước ngay, và tránh không tiếp xúc với người đó dưới bất cứ hình thức nào. Nếu cứ liều lĩnh lần tới, chú sẽ sa lầy thảm bại!

- **Đôi với tiền bạc:** Người ta thường nói: “Tình và tiền đi đôi với nhau”. Đúng vậy, có tình thì phải kiếm tiền để nuôi dưỡng tình. Có nhiều tiền thì lại kiếm tình để tiêu cho bổ. Các vị tu trì hay giáo dân cũng đều bị chi phối bởi cái vòng lẩn quẩn oái ăm này.

Anh khuyên chú nên tập cho mình thói quen không tham tiền, vì người tham tiền không thể có tâm hồn bay bổng lên được. Đành rằng tiền bạc cần thiết cho cuộc sống con người, nhưng chú đừng để cho tiền bạc làm hoen ố thiên chức linh mục.

Chú đừng tham tiền cũng đừng nói nhiều về tiền. Giáo dân sẽ rất khó chịu khi thấy linh mục quá nhấn mạnh tiền bạc. Tuy nhiên, nếu vì công ích mà phải đề cập đến tiền bạc, thì chú phải lên tiếng trong sự khéo léo tế nhị.

Chú Thắng à, tiện đây anh xin đưa ra 2 hình ảnh của 2 linh mục có thói quen hoàn toàn khác nhau. Cả hai đều là bạn thân của anh. Linh mục thứ nhất trả lời mọi người để lại lời nhắn qua điện thoại, không sót một ai, sau khi vắng nhà dù là 2 hay 3 tuần lễ. Trái lại, linh mục thứ hai thì không hề đáp lễ người nào cả, mặc dù người đó để lại lời nhắn qua điện thoại nhiều lần.

Chú nên bắt chước linh mục thứ nhất trong công tác mục vụ bằng điện thoại và tuyệt đối đừng theo chân linh mục thứ hai. Anh thầm nghĩ: “Một giáo dân bỏ Chúa cả 10 năm, nay tự nhiên được Chúa Thánh Linh đánh động, quyết tâm tìm gặp linh mục để xưng tội. Đương sự gọi điện để lấy hẹn, linh mục đi vắng và để “tape recording” (ghi âm).

Nhưng linh mục đã không gọi lại cho giáo dân đó! Thế là Chúa mất luôn một con chiên lạc. Trách nhiệm đó thuộc về ai?

Tóm lại, chú nên suy nghĩ về những điều sau đây để tự rút ra cho mình những bài học bổ ích.

- Thái độ của giáo dân đối với linh mục:

Giáo dân khó có thể chấp nhận một linh mục, nếu linh mục:

Hội.
- Đứng về phe hay những tổ chức chống đối Giáo

- Liên hệ thân mật với các cô gái.
- Sống bê tha, thiếu đức trong sạch.
- Tỏ ra ham mê và chạy theo tiền bạc.
- Không giữ lời hứa.

Giáo dân chấp nhận gượng ép một linh mục, nếu linh mục:

- Hay khoe khoang và tự đề cao.
- Hay tìm danh vọng.
- Độc tài, nóng nảy, cố chấp (không phục thiện).

Giáo dân dễ chấp nhận một linh mục, nếu linh mục:

- Khiêm nhường, biết lắng nghe.
- Nhẫn nại, chịu đựng.
- Vui vẻ, hòa nhã, chân thành.
- Bình dân, thân thiện.

Giáo dân hết lòng kính trọng một linh mục, nếu linh mục:

- Thực sự đạo đức, thánh thiện.
- Chăm chỉ, cần mẫn với việc bổn phận.
- Thực hành nếp sống đạo trong đời sống hằng ngày những điều mình giảng dạy tại nhà thờ.

Ảnh hưởng của linh mục trên giáo dân:

- Linh mục thánh thiện – Giáo dân tốt lành.
- Linh mục tốt lành – Giáo dân khô khan.
- Linh mục khô khan – Giáo dân tội lỗi.

Chú Thắng à!

Trước khi kết thúc lá thư này, anh muốn nêu lên một đề nghị cụ thể:

Nếu chú muốn giáo dân mình sống tốt lành và biết nghe theo mình, thì chú nên thực hiện ít nhất 4 điều sau đây:

- Siêng năng cầu Thánh Thể.
- Dành khoảng 15 phút mỗi ngày cho việc hồi tâm, xét mình xem hôm nay trong tư tưởng, lời nói, việc làm, có điều gì làm mất lòng Chúa, mất lòng giáo dân. Sau đó, thống hối tội lỗi mình và tội lỗi của mọi giáo dân trong cộng đoàn, xứ đạo. Kế đó, dâng phó mình và toàn thể cộng đoàn lên cho Chúa và Đức Mẹ.

- Coi nỗi đau và niềm vui mừng của giáo dân như là của chính mình.

- Luôn biết tự chế trong lời nói và hành động.

Xin Chúa giữ gìn chú trong mọi hoàn cảnh.

*Thân mến,
Anh Phêrô Ngọc Toàn*

